

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 21, ÅRGÅNG 6

VÅREN 2017 (68 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugoförsta nummer. Detta publiceras måndagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, sommarnumret, skall utkomma onsdagen den 21 juni 2017, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta vårnummer fortsätter vi att publicera boken *Växternas hemliga liv*, en klassiker från år 1976 skriven av Peter Tompkins och Christopher Bird. Denna gång återger vi kapitel 14, "Kemikalierna, växterna och människan", och kapitel 15, "Levande växter eller en död planet".

Ett brev av vår äldre broder K.H. till A .O. Hume följer därefter.

Vi fortsätter att publicera utdrag ur dr Maurice Nicolls *Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* i svensk språkdräkt. Denna gång är det två föredrag om de tre kvalitativt olika slags inflytanden som medverkar i människans möjliga medvetenhetsutveckling, A-, B- och C-inflytanden, ett föredrag med titeln "Människan är inte en enhet, utan en mångfald" och ett föredrag om karma yoga.

Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Lördagen den 4 mars publicerades på denna hemsida kompendiet *Ljusteknikens grunder, del sex*, på svenska och samma text i översättning till engelska, *Fundamentals of Light Technology, Part Six*. Inför publiceringen av *Ljusteknikens grunder, del sju*, vilken planeras ske lördagen den 14 oktober, rekommenderas de intresserade att studera texten *Vetenskapen om antahkarana* av Alice A. Bailey och Kommentarer till vetenskapen om antahkarana, båda publicerade på denna hemsida. Nyligen har några rättelser infört i den sistnämnda texten, nämligen i Kommentar nr 31, andra stycker, rad 8, där det stod "förvirras" och numera står "förvillas"; och i Kommentar nr 123, tredje raden, där det stod "delar från varandra, utan skilde bara det" och numera står "delar på det angivna sättet, utan skilde det".

KAPITEL 14

Kemikalierna, växterna och människan

I början av adertonhundratalet røjde en amerikan av engelsk härkomst vid namn Nichols hundratals tunnland bördig, jungfrulig mark i Syd-Carolina i Förenta staterna. Där odlade han bomull, tobak och majs och erhöj så stora skördar, att han med de intäkter han fick kunde bygga ett stort hus och bilda en stor familj. Icke en enda gång under sin livstid tillförde han jorden något. När den sugits ut och skördarna krympte, røjde han mer mark och fortsatte exploateringen. När ingen ytterligare mark fanns att röja, gick det utför med familjens ekonomi.

Nichols' son, som nu vuxit upp, betraktade de utarmade ägorna och följde den berömde journalistens Horace Greeleys råd: flyttade västrut, till Tennessee, där han røjde två tusen tunnland jungfrulig mark och i likhet med fadern odlade bomull, majs och tobak. När hans son vuxit upp, hade även denna mark blivit så utsugen av att ständigt ha berövats näring som aldrig ersattes, att sonen flyttade till Horse Creek i Marengo County i Alabama. Där köpte han två tusen tunnland fruktbar mark och kunde med sina inkomster bilda en familj med tolv barn. Staden kom att kallas Nicholville, och Nichols blev ägare till en såg, en handelsbod och en kvarn. Även denne mans son växte upp för att skåda förödelse där fadern blivit rik. Han beslöt att flytta ytterligare västerut och slog sig ned i Parkdale i Arkansas, där han köpte tusen tunnland god mark.

Fyra uppbrott på fyra generationer. Om denna berättelse mångdubblas tusentals gånger om, beskriver den hur amerikanerna odlade sina livsmedel på en kontinent som de kunde taga i besittning utan vidare. I likhet med tusentals andra jordbrukare inledde Nichols' sonsonson en ny epok. Efter första världskriget började han bruka snarare än exploatera sina nya ägor genom att använde de nya artificiella gödningsämnen som staten rekommenderade. Under en tid ökade hans bomullsskördar, men efterhand märkte han, att grödorna drabbades av skadegörare mer än någonsin tidigare. När botten gick ur bomullsmarknaden, bestämde Nichols' son Joe att hans bana skulle bli läkarens och inte bondens. Han var färdig läkare och kirurg i Atlanta i Texas, när han vid trettiosju års åder drabbades av en hjärtattack, som nästan dödade honom. Han tvangs upphöra med sin praktik och visste med sig, att hans utsikter att överleva var ytterst ringa. Då han en gång förstrött bladdrade igenom annonssidorna i en jordbrukstidskrift, fick han syn på meningen "Människor som äter naturlig föda, som odlats i fruktbar jord, slipper hjärtsjukdomar". Kvacksalveri av värsta sort, tänkte han. När allt kom omkring var inte ens tidskriftens utgivare, J. I. Rodale, läkare. Emellertid fångade annonsen om två böcker hans uppmärksamhet. De var *An Agricultural Testament* (Ett jordbruksvetenskapligt testamente) av sir Albert Howard och *Nutritional and Natural Health* (Hälsan från näringsvetenskapens och naturens synpunkt) av sir Robert McCarrison. Han beställde bägge genast i hopp om att han i dem skulle finna svaret på de frågor som malde inom honom: Vad är naturlig föda? Vad är fruktbar jord?

Jag har avlagt läkarexamen, var ganska intelligent, hade läst mycket, ägde en gård, men jag visste inte vad naturlig föda vill säga. I likhet med mången amerikan, som egentligen aldrig undersökt saken, trodde jag att "naturlig föda" var detsamma som vetegroddar och råsocker och att alla förespråkare för en naturlig föda var svärmare, fanatiker och stollar. Jag trodde, att man gjorde jorden fruktbar genom att vråka handelsgödsel på den.

Nu och mer än trettio år senare är Joe Nichols' jordbruk om fyra hundra hektar i Texas ett mönster för denna stat. Sedan dess har han inte heller drabbats av någon hjärtattack. Han tillskriver sin lycka på bägge områdena de råd han fick av Rodale, Howard och McCarrison. På hans jordbruk har sedan dess inte ett enda gram konstgödsel tillförts jorden utan endast naturlig kompost.

Nichols förstod, att det var den förgiftade föda han ätit i hela sitt liv, föda som odlats på förgiftad jord, som ledde direkt till den svåra hjärtattacken. En tredje bok, *Nutrition and the Soil*

(Näringen och jorden) av sir Lionel Picton, övertygade honom om att lösningen på ämnesomsättningssjukdomarnas problem, vare sig det gällde hjärtbesvär, cancer eller diabetes, låg i att odla naturlig, giftfri föda på fruktbar jord.

Den föda vi äter smältes och upptages från tarmarna i blodbanan. Essentiella näringsämnen befordras till kroppens alla enskilda celler, där ämnesomsättningen ombesörjer reparationsarbetet. Ämnesomsättningen är den process, varigenom stabil, livlös materia sättes samman till komplex och instabil levande materia eller protoplasma. Cellen har en förvånansvärd förmåga att reparera sig själv, förutsatt att den genom riktig näring får de rätta ingredienserna härför. I annat fall stannar den i växten eller urartar den. Cellen eller den grundläggande enhet i organismen där ämnesomsättningen äger rum erfordrar essentiella aminosyror, naturliga vitaminer, organiska mineraler, essentiella fettsyror, oraffinerade kolhydrater samt åtskilliga hittills okända ämnen.

Organiska mineraler finns i likhet med vitaminer i naturlig föda i väl avvägda proportioner. Vitaminerna själva är inga näringsämnen utan ämnen, som kroppen fordrar för att kunna tillgodogöra sig näringsämnen. De ingår i en ytterligt sammansatt och svåröverskådlig helhet, där allt hänger samman. Alla de näringsämnen vävnaderna tillgodogör sig måste cellen få att tillgå samtidigt, vilket är innebörden av ”väl avvägda proportioner”. Vidare måste de vitaminer, som är oundgängliga för riktig näring och god hälsa, vara naturliga.

Det föreligger en stor skillnad mellan naturliga och syntetiska vitaminer, men skillnaden är inte kemisk utan biologisk. I de artificiella felas någonting, som har ett biologiskt eller livsbefrämjande värde. Ehuru detta faktum ännu inte accepterats i vidare kretsar, har det bevisats på ett otvetydigt sätt genom dr Ehrenfried Pfeiffers arbete. Dr Pfeiffer var biokemist och anhängare till den store naturforskaren och klärvoajanten Rudolf Steiner. Dr Nichols anser att Pfeiffers metoder kan utvisa den egentliga orsaken till att naturlig föda – den som innehåller naturliga vitaminer, mineraler och enzymer (ytterligare ett kemiskt ämne, som härrör från antingen växt- eller djurriket och åstadkommer kemiska omvandlingar) – är överlägsna dem som odlats och konserverats medelst kemikalier.

Pfeiffer kom till Förenta staterna vid andra världskrigets utbrott och slog sig ned på gården Three-fold Farm i Spring Valley i staten New York. Där tillämpade han Steiners ”biodynamiska” metod för kompostering och jordbruk och inrättade ett laboratorium för att undersöka levande väsen utan att upplösa dem i sina kemiska beståndsdelar.

Innan Pfeiffer kom till Förenta staterna, hade han i sitt hemland Schweiz utarbetat en metod för ”känslighetskristallisering” att undersöka finare dynamiska krafter och egenskaper hos växter, djur och människor än dem man hittills kunnat detektera i laboratorier. Dr Steiner hade på tjugotalet på greve Keyserlings gods i Schlesien hållit en rad föreläsningar för agronomer, som var bekymrade över sina gröders minskande produktivitet. Steiner hade bett Pfeiffer söka en reagens, som skulle kunna ådagalägga vad Steinet kallade de ”eteriska formbildningskrafterna” i den levande materien. Efter flera månaders prov med glaubersalt eller natriumsulfat, som det också kallas, och många andra ämnen, upptäckte Pfeiffer att, om man lät en lösning av kopparklorid, till vilken satts extrakt av levande materia, avdunsta långsamt, under fjorton till sjutton timmar, den frambragte ett kristallisationsmönster, som bestämdes icke endast av naturen utan också av tillståndet hos den växt av vilken extraktet beretts. Enligt Pfeiffer skulle just de *formbildningskrafter*, som fanns i växten och åstadkom dess form, förena sig med levande, tillväxtbefrämjande krafter i gestaltningen av kristallmönstret.

Dr Erica Sabarth, som är den nuvarande föreståndaren för det av Pfeiffer grundade laboratoriet i Spring Valley, har visat författarna rader av vackra kristaller, som liknade exotiska undervattenskoraller. Hon visade att en stark, livskraftig växt ger ett vackert, harmoniskt och tydligt utbildat kristallmönster, som strålar igenom till ytterkanten. Då samma slags kristallisering gjorts av en svag eller sjuk växt, resulterar den i en ojämn bild, som företer förtjockning eller skorpebildning.

Erica Sabarth menar, att Pfeiffers metod kan användas för att bestämma alla slags levande varelsers inre kvalitet. En skogsvaktare skickade Pfeiffer två frön, som tagits från två olika furor, och frågade huruvida denne kunde detektera någon skillnad mellan själva träden. Pfeiffer underkastade fröna sina kristallisationsprov och fann att den ena kristallbilden blev fulländat harmonisk medan den andra däremot blev vanställd och ful. Han skrev till skogsvaktaren, att ett av träden borde bli ett utmärkt exemplar och att det andra måste ha något allvarligt fel. Skogsvaktarens svar innehöll förstörade fotografier av två fullvuxna träd: stammen hos det ena var rak som en flaggstång, det andras var så krokig, att den inte kunde avverkas.

I Spring Valley utarbetade Pfeiffer en ännu enklare och mindre tidskrävande metod att visa hur livet sannskyldigt pulserar från levande jord, växter, föda, men däremot inte från oorganiska mineraler, kemikalier och syntetiska vitaminer, vilka är relativt döda. Denna fordrar ingenting av det vanliga kemiska laboratoriets invecklade utrustning. Den använder cirkelrunda filterpapper om femton centimeters diameter, vilka har ett litet hål i mitten, där en veke sättes in. Skivorna lägges i petriskålar utan lock, i vilka står små deglar innehållande femprocentig silvernitratlösning. Lösningen suges upp genom veken och sprides över skivan, tills den nått ungefär fyra centimeter från centrum.

Med ledning av de färgskimrande, koncentriska mönster som Pfeiffer erhöll kunde han avslöja nya livets hemligheter. Han testade naturligt C-vitamin, som hämtats från sådana källor som nypon, och kunde konstatera att dettas livskraftsmönster var mycket starkare än det som erhöles av artificiellt C-vitamin eller askorbinsyra. Rudolf Hauschka, en anhängare till Rudolf Steiner, framkastar att vitaminer inte är kemiska föreningar, som kan framställas på syntetiskt vis, utan ”primära kosmiska formbildningskrafter”.

Före sin död påpekade Pfeiffer i sin lilla skrift *Chromatography Applied to Quality Testing* (Kromatografi tillämpad i kvalitetsprov), att Goethe mer än 150 år tidigare uttalat en sanning av grundläggande betydelse för förståelsen av naturlig biologisk kvalitet: *Det hela är mer än summan av sina delar.* ”Detta innebär”, skrev Pfeiffer,

att en organism eller ett väsen i naturen inbegriper faktorer, som inte kan uppfattas eller påvisas, därest den ursprungliga organismen sönderdelas och dess ingående delar bestämmes medelst analys. Man kan till exempel välja ett frö, analysera det i proteiner, kolhydrater, fetter, mineraler, vatten och vitaminer, men intet av detta kan upplysa oss om fröets genetiska bakgrund eller biologiska värde.

I en artikel betitlad ”Förhållanden i växterna sådana de gjorts synliga medelst kromatografi”, som publicerades i vinternumret 1968 av tidskriften *Bio-Dynamics*, som syftar till att främja vården av jorden och öka fruktbarheten för att förbättra näring och hälsa, underströk Erica Sabarth att den kromatografiska tekniken ”särskilt ådagalägger organismens kvalitet och även livskraft”. Hon tillade att hon hyser planer att utforska metodens möjligheter icke endast i dess tillämpning på frön och frukter utan även vad avser växternas rötter och övriga delar.

Vår tids industriellt framställda föda har berövats vitaminer, spårämnen och enzymer för att i de flesta fall bli varaktigare. Såsom Nichols uttrycker det: ”Man berövar födan livet, dödar den faktiskt, för att den inte skall leva och dö senare.” Enligt hans uppfattning är de skadligaste livsmedlen det blekta mjöl som ingår i vitt bröd, det vita sockret, det raffinerade koksaltet och de härdade fetterna. Ett vetekorn består väsentligen av fröet, frövitans och hylsan. Hylsan har tre lager, inunder vilka den mer eller mindre fasta, vita, stärkelseartade frövitans finns. I frövitans tjockända finns en hård, nötliknande kärna, som är veteplantans frö. Hylsan skyddar detta mot omvärlden och frövitans förser det med näring, tills det kan skaffa sin egen näring från jorden. Andra sädesslag – korn, havre, råg, majs – har liknande byggnad, och bröd kan bakas på mjöl av dem alla. Vete-fröet intar en särställning, däri att det innehåller hela uppsättningen av B-vitaminer, och alltså har man kallat brödet ”livets stav”,

Då man nuförtiden mal vetemjöl, avlägsnas först från kornet själva fröet och hylsan med dess skikt. Detta innebär, att vetekornet berövas enzymer, vitaminer och mineraler, däribland

grundämnena järn, kobolt, koppar, mangan och molybden. Nichols menar, att det måste föreligga ett betydelsefullt samband mellan dessa mineraler och vitaminet i vetekornet, ett samband som gör att de blir väl avvägda.

Enligt vad man funnit under utgrävningar i tio tusen år gamla boplatser vid en sjö i Schweiz, har vetet sedan äldsta tider malts mellan två cirkelrunda stenar. Kvarnarna drev man för hand, tills ångkraften kom och den första ångkvarnen installerades i London år 1784. I stenkvarnen maldes hela kornet, hylsan, fröet och frövitån, till mjöl. Genom förfarandet pulvriserades en del av hylsan, och detta ger våra dagars fullkornsmjöl sin färg. I Femte Mosebok 32:14 befaller människan att äta "fetaste mærg av vete", varmed avses fröet.

När en fransman uppfann järnrullvalsen i början av adertonhundratalet, medförde denna att man separerade vetekornets frö, hylsa och frövita. Man använde den i stället för kvarnstenar första gången i Ungern 1840. År 1880 hade användningen blivit allmän. Ur kommersiell synvinkel hade rullvalskvarnen tre fördelar jämförd med kvarnstenarna. Genom att separera hylsan och fröet från mjölet erhöles mjölnaren två produkter att saluföra i stället för en. Hylsor och frön såldes såsom djurfoder. Sedan man avlägsnat fröna kunde man bevara mjölet i gott skick under mycket längre tid, vilket ökade mjölnarens vinst. Slutligen kunde man sedan rullvalskvarnen införts fuska med mjölet genom att till det sätta sex procent vatten. För att kunna göra allt detta måste man avlägsna fröna och sälja dem för sig, eljest höll sig mjölet inte.

I det "berikade" vita mjölet är vitaminerna och mineralerna avlägsnade, och det enda som återstår i det är råstärkelse, som har så litet näringsvärde att inte ens bakterier äter den. I denna fadda stärkelse sprutar man godtyckligt in syntetiska kemikalier, som utgör endast en del av den felande uppsättningen av B-vitaminer och som människan inte helt kan tillgodogöra sig, eftersom de inte är "väl avvägda". Det naturliga E-vitaminet blir förstört av den klordioxid som användes för att bleka mjölet. Genom att detta vitamin berövas brödet, reduceras dagtillskottet från omkring tusen enheter, som är vad en arbetande människa behöver, till mellan två och tre hundra. Samtidigt som det vita mjölet lanserades i England, infördes margarinet, också det en fransk uppfinning, såsom ett billigt surrogat för smör. Detta gjorde knappast saken bättre, ty även det saknade A- och D-vitaminerna. Den allmänna hälsan i landet försämrades. Män i norra England och södra Skottland, som under Napoleon-krigen varit långa och kraftiga, var nu korta och svaga och odugliga till militärtjänst, då boerkriget bröt ut. En kommitté, som tillsattes för att utreda missförhållandet, drog slutsatsen, att det berodde på att människorna flyttat in till städerna, där de inte livnärde sig på hälsosamt lantbröd utan på vitt bröd och vitt socker.

Lika skadliga för hälsan är vitt socker och druvsocker, det tjocka sockerlag som frukt konserveras i och sötningsmedlet i de flesta läskedrycker. På sextonhundratalet utarbetade europeiska sockertillverkare en tidskrävande men effektiv raffineringprocess. Den vithet man åstadkom med så stor kostnad gjorde både socker och mjöl attraktiva och läckra, och även de fattiga var villiga att betala priset. Enligt Nichols är emellertid det vita sockret ett av marknadens farligaste livsmedel. All näring har avlägsnats ur det: melassen, vitaminerna, mineralerna. Intet annat återstår än kolhydrater och kalorier – och av dem har vi mer än nog allaredan. Nuförtiden raffinerar sockret av en rent kommersiell anledning: sockret håller sig bättre raffinerat. Vitt socker kan lagras i femtiokilossäckar i årtal i smutsliga magasin och ändå säljas med vinst.

Hushållsirapen är mestadels ingenting annat än majsstärkelse, behandlad med svavelsyra och artificiellt färgad och smaksatt, säger Nichols. Den går direkt i blodet och orsakar där hyperglykemi – alltför mycket socker i blodet. Cellerna dränkes härigenom i socker. Bukspottkörteln reagerar på faran och avger insulin, ehuru i alltför stor mängd, och åstadkommer därmed ett tillstånd av hypoglykemi – *alltför litet* socker i blodet. Ett av de minst misstänkta gifterna på matbordet är det vanliga raffinerade saltet eller natriumklorid, som taget i stor

mängd under lång tid förorsakar högt blodtryck och hjärtlidande. Även de härdade fetterna är en bidragande orsak till hjärtsjukdomar. Dessa fetter innefattar de flesta fetter och oljor som användes vid bakning och finns i praktiskt taget allt bageribröd. En stor del av glassen göres av melloria, ett billigt härdat fett. Härdningsprocessen förhindrar att fetterna och oljorna härsknar, men den förstör också de essentiella fettsyrorerna. Nichols påpekar, att det obehandlade riset är en av de rikaste källorna till den naturliga B-vitaminuppsättningen, medan det behandlade riset däremot ingenting annat är en råstärkelse. Och den genomsnittliga västerlänningens kost är redan överbelastad med kolhydrater.

Protein är en av de viktigaste beståndsdelarna i människans kost, och kött är den mest omtyckta proteinkällan i Västerlandet. Men den förstklassiska stek vi får idag härrör vanligen från nötkreatur, som tvingats äta gräs med låg proteinhalt, vilket även besprutats med giftiga insektsmedel. Dessa går direkt i köttets fett, särskilt i de marmorerade partierna, och detta leder enligt Nichols till hjärtsjukdomar. Djur utfodras ofta med dietylbelitol för att de skall bli fetare och därigenom profiten ökas. Detta kan emellertid förorsaka cancer hos både män och kvinnor. Köttet av inre organ är ätligt endast om djuret uppfötts på organiskt sätt. Lever från förstklassiga djur konfiskeras ofta, när den innehåller abscesser och toxiner. Industri-mässigt uppfödda kycklingar kan ha arsenik och stilbestrol i kroppen. Dessa ämnen hamnar till sist i levern, eftersom detta organ ombesörjer avgiftningen.

De ägg man får i snabbköpet är mestadels sterila, smakar inte lika bra som fruktbara ägg och är inte tillnärmelsevis lika nyttiga som de senare, ty det föreligger en fin biologisk skillnad dessa emellan. De höns som lägger de ägg som förekommer i handeln lever hopträngda, så att de inte kan röra sig, har sällan om någonsin träffat en tupp och än mindre drivit kärlekshandel med någon. ”Hur kan en olycklig höna lägga ett gott ägg?” undrar Nichols.

Växterna har en betydelsefull roll i livets pyramid. Människan kan inte direkt tillgodogöra sig essentiella grundämnen, som finns i jorden. De måste tillföras henne genom levande växters försorg, vilka även direkt eller indirekt föder alla djur. Våra kroppar växer ur jorden, det må sedan ske genom växters och djurs förmedling. Mikroorganismer sönderdelar de kemiska ämnena och gör dem godtagbara för växterna. Växterna kan syntetisera kolhydrater av luft, regnvatten och solljus. Men innan livsprocesserna kan omvandla dessa kolhydrater till aminosyror och proteiner, måste de få den hjälp en fruktbar jord erbjuder. Varken människa eller djur kan syntetisera de nödvändiga proteinerna av grundämnen. Djur kan endast sammansätta dem av aminosyror, förutsatt att växter med mikroorganismers hjälp kan insamla eller producera de erforderliga slagen av mängderna av var och en av dessa.

Proteinbildande växter kräver en lång rad ämnen från jorden: kväve, svavel, fosfor erfordras för att tillverka proteinmolekylen. Kalcium och kalk behövs också för detta ändamål, liksom magnesium, mangan, bor, koppar, zink, molybden och andra grundämnen, även om i blott så små mängder att man kallar dessa ”spårämnen”. Om jorden inte är fruktbar nog, inte kryllar av mikroorganismer, avstannar hela processen. För att mikroorganismerna skall hållas vid liv måste stora mängder multnande organiskt material tillföras jorden. I skogen återgår dött växt- och djurmaterial till jorden. Multnande löv fortsätter att ge naturen liv i det de återställer till jorden den näring trädet hämtat ur den. Den fruktbara jorden rymmer ett överflöd av både liv och död: den organiska materiens död och upplösning, bakteriers, mögel-svampars och dagmaskars liv.

Det torde framgå härav, att jorden är av livsavgörande betydelse för hälsan. Frisk jord, som komposterats på rätt sätt, som har de rätta bakterierna, svamparna och dagmaskarna, som är fri från konstgödsel och bekämpningsmedel, ger starka, friska växter, som på ett naturligt sätt stöter bort växtsjukdomarna. Friska växter ger friska djur och starka, friska människor. Torftig jord ger torftig föda, som brister i vitaminer, mineraler, enzymer och proteiner. Dylik föda ger svaga, sjuka människor. Utsugningen av jorden leder till att människorna lämnar sina gårdar och flyttar in till städernas slum.

Faktum är att växter, som odlas på väl avvägd, fruktbar jord, har en naturlig immunitet mot skadeinsekter och sjukdomar, liksom en riktigt närd kropp är immun mot sjukdom. Insekter och maskar tenderar att angripa växter, som vixit på torftig jord. En av de värsta försvagande faktorerna är konstgödseln eller NKP, som kom i allmänt bruk vid slutet av andra världskriget.

Dylikt kemiskt jordbruk leder i sista hand till sjukdomar, säger Nichols: först sjukdomar hos jorden, därpå i tur och ordning hos växterna, djuren och människorna. ”Överallt i världen, där man driver jordbruket kemiskt, är människorna sjuka. De enda som gagnas härav är de företag som framställer konstgödseln.”

Samtidigt som konstgödseln togs i bruk, började den kemiska industrien att dränka landet i kemiska bekämpningsmedel. Detta skedde med statsmakternas bistånd och universitetsprofessorernas tysta stöd. 150 millioner kilo olika kemiskt gifter framställes nu och säljes under 22 000 olika varumärken. De har alla en förödande verkan på det vilda djurlivet, bland annat på de viktiga insekternas och mikroorganismernas liv. Om denna massbesprutning har dr George J. Wallace, zoolog vid Michigan-universitetet, offentligt uttalat, att ”den utgör det största hot som djurlivet i Nordamerika någonsin ställts inför – större än kalhuggningen, tjuvjakten, avloppsproblemen, torkan, oljedsmutsningen och möjligen större än alla dessa decimerande faktorer tillsammans”.

Inte endast de vilda djuren på land utan också sötvattensfisken och till och med havsfisken förgiftas gradvis av insekts- och ogräsmedel i samverkan. Ehuru DDT förött fiskbeståndet och småviltet, har giftet likväl låtit sitt huvudsakliga mål, bomullsviveln, fortsätta att frodas. Trots användandet av bekämpningsmedel börjar skadeinsekterna få övertaget och åstadkommer skador på grödan, som innebär förluster om fyra milliarder dollar årligen. Och ingen argumentering synes kunna gensäga faktum, att *friska* grödor är naturligt motståndskraftiga och håller insekterna i schack. För lång tid sedan klargjorde Rachel Carson i sin bok *Tyst vår* att naturen, som uppbär även människans liv, anstränges nära nog till kollaps.

Sedan Nichols insett vad som höll på att hända landet till följd av både konstgödseln och de kemiska bekämpningsmedlen, samlade han en grupp likasinnade läkare och forskare. Tillsammans grundade de sammanslutningen *National Food Associates*, vars förste ordförande Nichols blev. Organisationens syfte var att inleda en riksomfattande kampanj för att lägga fram fakta om och väcka den allmänna opinionen för faran med den torftiga föda en torftig jord ger. ”Vi står inför en ämnesomsättningskatastrof”, har Nichols sagt. ”Vårt folk är ett sjukt folk. Hjärtsjukdomarna griper omkring sig över hela Amerika, och de är folkhälsans fiende nummer ett. De är den främsta dödsorsaken hos amerikanerna”. Detta uttalande framkallade ett vredgat svar. Man inledde en kampanj, ägnad att misskreditera N F A genom att kalla dem hälsokostfanatiker, kvacksalvare och charlataner samt fördöma deras åsikter såsom ovetenskapliga. Man skrev artiklar i tidningar och tidskrifter och även hela böcker, allt i en väldig ansträngning att förstöra organisationens trovärdighet. Ännu år 1973 kunde chefen för Förenta staternas motsvarighet till vår socialstyrelse, Food and Drug Administration, säga att

Det är vetenskapligt oriktigt att påstå, att jordens beskaffenhet i Förenta staterna förorsakar abnormt låga halter av vitaminer och mineraler i de livsmedel som framställs i detta land . . . Det finns intet samband mellan födans vitaminhalt och jordens kemiska sammansättning.

Nichols och hans kolleger i N F A röner ett nästan överväldigande motstånd. Dock säger han, att landet i det långa loppet måste överge konstgödseln och gradvis förnya jorden på organiskt vis. Organiska gödningsmedel säljes numera säckvis eller paketerade precis såsom vanlig handelsgödsel, och de är inte dyrare. Det finns lager av rå bergfosfat och kalium med spårmineraler från havet och även andra lager. Dessa mineraler har fördelen, att de inte längre behövs sedan de använts några år, till skillnad från konstgödseln, som den kemiskt brukande för varje år måste använda allt större mängder av. Den jordbrukare som driver jordbruket organiskt kommer så småningom att tjäna mer än den som driver det kemiskt, eftersom hans

jordbruk blir billigare i drift. De organiskt brukande avvisar motståndarnas påstående, att det aldrig kommer att finnas tillräckligt med organiskt material att förse stora jordbruk med. De säger, att jordbrukaren måste stjäla från en åker för att få naturlig gödning till en annan. I själva verket kan han genom att bara följa några få enkla regler odla sitt eget organiska material på varje åker och tillämpa metoden på allt slags jordbruk. Allt slags kreatursspillning, avfall, kanske till och med dy från avloppen kan och bör komposteras för att återföras till jorden. Om vi kunde minska misshushållningen med dessa material med hälften, skulle vi kunna fördubbla vår jords fruktbarhet och därmed fördubbla livsmedelstillgången.

Enligt Nichols och hans likasinnade organiska jordbrukare skulle återställandet av jordens fruktbarhet innebära ett stort steg mot lösningen av översvämningarnas och vattenbristens problem. När jorden är fruktbar, suges vattnet upp av jorden. När jorden är torftig, spolat det däremot bort matjordsskiktet. Såvida regnvattnet inte sugs upp, kommer grundvattennivån att fortsätta sjunka och vattenförsörjningsproblemet förbli olöst, om man så byggde dammar i varenda flod. En tredjedel av Förenta staternas odlingsbara matjord har redan spolats ut i havet under årens lopp, och alltjämt försvinner den snabbare än den ersättes. Genom översvämningar spolats milliontals ton bördig matjord med floderna ut i havet. Jorderosionen innebär en förlust av 200 000 hektar mark per år. Vårt liv beror av ett matjordsskikt av omkring två decimeters tjocklek. Detta skikt innehåller dagmaskar, bakterier, svampar och andra smålivsformer, som möjliggör växt- och djurlivet. Det är varje nations största naturtillgång, och forntida civilisationer har gått under när deras fruktbara jord försvann.

I vissheten om att en hungersnöd förestår menar Nichols, att en fruktbar jord blir den viktigaste förutsättningen för att bekämpa denna hungersnöd. Vidare menar han, att den nu pågående kampanjen att främja användandet av konstgödsel i de så kallade underutvecklade länderna måste avblåsas, om dessa länder inte skall drabbas av en våldsam ökning av ämnesomsättningssjukdomar och av ännu värre hungersnöd än den som råder i dem för närvarande. Likväl fortsätter den kemiska industrien att ösa ut sin propaganda och öva påtryckningar för att öka konsumtionen av dess produkter. Dr Raymond Ewele, som är vice ordförande för forskningsavdelningen vid New Yorks statsuniversitet och som ansetts såsom en av världens ledande kemiekonomer, säger glatt: "Om Asien, Afrika och Latinamerika inte använder konstgödsel i kvantiteter, som närmar sig 30 millioner ton år 1980, kommer de nästan säkert drabbas av omfattande hungersnöd." Nichols är övertygad om att exploateringen av jorden oundvikligen kommer att leda till krig. Han anför såsom exempel Japan, som invaderade Manchuriet på grund av sitt behov av soyabönans protein att föda sin växande befolkning med. Freden i vår värld, säger Nichols, beror på om vi kan bevara naturtillgångarna och inte uttömma dem.

KAPITEL 15

Levande växter eller en död planet

Hereford är inte endast namnet på en omtyckt ras av biffnöt, som avlats fram i det engelska likabenaämnda grevskapet, som gränsar till Wales. Det är också namnet på en liten stad vid det övre loppet av floden Palo Duro, som flyter genom Panhandle-(Pannhandtags-)området i Texas, vilket upptar en yta av 27 mil i fyrkant av denna ensamma stjärnans delstat¹, som för omkring ett århundrade sedan var en vildmark, bevuxen med kort präriegräs, där tusentals amerikanska bisonoxar strövade. I årtusenden frambragte slätterna i det nuvarande Deaf Smiths grevskap, där Hereford ligger, en rik växtlighet och en mångfald arter av saftigt gräs, vars rötter grävde sig ned genom ett matjordsskikt av sandig lera med en tjocklek av mellan drygt en halv och drygt en meter. Rötterna nådde ned i calicahi-skiktet, en alv som är rik på kalcium och magnesium,

¹Anspelar på staten Texas' vapen och flagga. (Övers. anm.)

vilka grundämnen de hämtade upp till ytan. När växterna dog, upptog ytskiktet dessa ämnen, och de hjälpte till att bibehålla ett livgivande, proteinrikt bete för de vilda gräsätarna. Mineralerna i jorden var fint avvägda, och den humus, som på ett naturligt sätt uppkom ur döda växter och gräsätarnas spillning, var tillräcklig för att växterna skulle överleva det hårda klimatet, som var hett och torrt på somrarna och isande kallt på snöfattiga vintrarna. Det är endast femtio år sedan man började odla i området. De första plogfårorna i landet skars med plogar, vilkas vändskivor var av järn, och gyllengula korn såddes så långt ögat kunde nå. Där marken inte uppodlades, lät man boskapshjordar ersätta bufflarna.

Allt eftersom åren gick, förstod bönderna, att plöjning på djupet skadade snarare än gagnade jorden. De övergick därför till att plöja den fruktbara, sandiga leran till bara mellan 15 och 20 centimeters djup med alvluckrande plogar, som drogs av traktorer med få hästkrafter. Samtidigt kunde de glädja sig åt att vattnet från underjordiska ådror kunde pumpas upp på fälten såsom tillskott till det vatten man erhöll genom de oväder, som emellanåt omvandlade präriens himmel till ett mörkt panopli av blixtomslingrade åskmoln och åarna till ”floder om två kilometers bredd och två centimeters djup”.

Vid den tid då barnen i den första generationens farmare vuxit upp hade saker och ting börjat gå på tok i Deaf Smiths grevskap. Farmarna hade blivit missnöjda med att de fått allt mindre skördar av sin utsugna jord, och de började sätta konstgödsel till jorden i enlighet med de råd de erhöll från jordbruksforskningsstationerna och de akademiska konsulenterna. Efter mindre än tio år kunde man skönja en annalkande katastrof. Kemikalierna förbrände det organiska materialet i jorden och förstörde mineralernas fint avvägda, naturliga balans. Till följd härav började jorden försvinna. När den blandats med vatten från bevattningssystemet, hårdnade den till väldiga klumpar, som vägde inemot 20 kilo stycket. För att bryta sönder dem måste farmarna använda stora traktorer om 135 hästkrafter, vilka kunde dra enorma mejslande redskap genom deras fält med tegelliknande konsistens. Några av farmarna blev bestörta över möjligheten att bevattningsjordbruket i Panhandle-området nu stod inför sitt slut på grund av att man tillsatt felaktig näring till den en gång bördiga jorden, och de beslöt att göra något.

En av dessa var Frank Ford, som sedan han avlagt examen vid Texas' jordbruksvetenskapliga och tekniska högskola köpt en farm i Hereford om 720 hektar, vars jord eroderats svårt på grund av de förfaringssätt som rådde i jordbruket. Om sin jord sade han: ”Det fanns så djupa hål i den, att man kunnat gömma en traktor i dem.” Nu är dessa hål fyllda, landet har terrasserats, jämnats och återförts till hälsan. ”Om man kämpar mot naturen i jordbruket”, säger han, ”kan man endast förlora. Det kan dröja tjugo år, men nederlaget är säkert. Om man däremot samarbetar med den, kommer jorden att bli bättre, växterna att bli bättre och de egna finanserna att bli bättre.”

Han använde naturlig gödsel och bannlyste alla insektsmedel och ogräsmedel. Han införde nyckelpigor i mängd, vilka skulle utrota kvalster och andra skadedjur, och han förlitade sig på alvluckring för att bli kvitt Johnson-gräset. Han vägrade att använda utsäde, som blivit kemiskt behandlat mot knäpparlav och rost. Förutom i sitt jordbruk investerade Ford kapital i Arrowhead Mills, ett företag som specialiserat sig på framställning av stenmalet mjöl och annan naturlig föda av hög kvalitet. För att försäkra sig om ständig tillgång på organiska produkter övertalade Ford några andra farmare att tillämpa organiska metoder och att bilda en grupp, som skulle ha till syfte att odla hälsosammare föda och att skydda och förbättra jorden i västra Texas.

En av dem som arbetar i denna grupp är Fletcher Sims Jr, som studerat markvetenskap för dr William Albrecht. Dr Albrecht har skrivit boken *Soil Fertility and Animal Health* (Jordens fruktbarhet och djurens hälsa), som de ekologiskt intresserade betraktar såsom en grundbok, skriven många år före sin tid. Sims började friska upp vad han lärt och rådfråga facklitteraturen för att undersöka vad man bäst borde göra med Panhandle-områdets jord, som snabbt försämrades. Bland det första han märkte var att det på betesmarkerna samlades tonvis med

spillning, som ingen visste hur man skulle använda. På blott några få år hade spillningen från en betesmark, som låg tre kilometer från hans hem, samlats till en stack som var mer än 15 meter hög och täckte 16 hektar eller mer än 30 fotbollsplaner. En hel armada av schaktningsmaskiner och annan utrustning till en kostnad av en kvarts million dollar skulle krävas för att packa den samman. Sims uppskattade vidare, att betesmarkerna över hela landet innehöll milliontals kubikmeter spillning, som så småningom skulle bli värdelös, när svamparna reducerat den till mineraler.

Samtidigt förekom det Sims som om jordbrukshögskolorna lade sig vinn om att ignorera det värde djurpillning har för jorden. På en högskola plöjde man ned tonvis med spillning en meter under marken, vilket Sims visste kunde enbart skada både spillningen och jorden. Genom förfarandet begraves matjorden, föres alven upp i dagen och hindras spillningen från att jäsa under inverkan av aeroba (luftberoende) bakterier. Vid en annan högskola i Texas pumpade man ut på fälten en organisk sörja i en sådan koncentration, att den dödade grödan. På en försöksstation tippade man obehandlad spillning, som om den vore sopor, i kvantiteter av 750 ton per hektar. Andra vetenskapsmän har föreslagit, att man kunde förfärdiga byggnadsmaterial av spillning, och en forskargrupp i staten Washington har till och med arbetat på att få boskap att livnära sig på den.

Ställd inför dessa, i hans mening enfaldiga, försök till lösning, beslöt Sims undersöka hur man bäst kunde förvandla spillning till värdefull kompost. Genom Nichols blev han bekant med det arbete på komposteringens område som dr Ehrenfried Pfeiffer utfört i sitt forskningslaboratorium i Spring Valley i staten New York. Under flera besök därstädes infördes Sims i Pfeiffers forskning. Denna visar på ett ovedersägligt sätt, att levande föda, jord och vitaminer formligen pulserar av liv, medan oorganiska mineraler och kemikalier samt syntetiska vitaminer är döda. Utan hjälp av det normala kemiska laboratoriets invecklade utrustning hade Pfeiffer utarbetat en enkel metod att på filtrerpapper avläsa mönster, om utvisade inte endast de *kemiska* beståndsdelarna i jord, komposter eller växter utan även dessas *biologiska* kvalitet.

Sims erfor, att komposten bildas i bestämda etapper. I en första etapp brytes de ursprungliga stärkelse- och sockerarterna och andra beståndsdelar ned av bakterier, svampar och andra organismer. I den följande förtäres de nya materialen av mikroorganismer, som bygger upp de egna kropparna därmed. Det är av yttersta vikt, att det rätta slaget av mikroskopisk fauna och flora deltar och att den andra etappen följer den första vid rätt tidpunkt, för att förlusten av organisk materia inte skall bli alltför stor. Såsom föreståndaren för laboratoriet i Spring Valley sade:

Om komposten inte skötes rätt, brytes de ursprungliga proteinerna och aminosyrorerna ned i sina enklare kemiska beståndsdelar. Med andra ord försvinner den organiska materien i form av koloxid och dess kväveinnehåll i form av ammoniak och nitrater. Många trädgårdsodlare betraktar sin kompost såsom hundra procentigt organisk, eftersom allt ursprungsmaterial till den varit organiskt. Men så enkelt arbetar naturen inte. Levande celler utgöres till mellan 70 och 90 procent av vatten och endast till mellan 15 och 20 procent av proteiner, aminosyror, kolhydrater och andra kolföreningar. Endast mellan 2 och 10 procent utgöres av mineraler: kalium, kalcium, magnesium och de oorganiska spårämnen. De organiska föreningarna kan bibehållas i mikroorganismernas kroppar. De försvinner när de blir fria på något stadium i sönderfallsprocessen. NPK-begreppet kommer till sin rätt först då komposten omvandlats till mineraler, men då har dess biologiska värde gått förlorat. Då man komposterar måste man ha en metod att snabbt avgöra, huruvida bakterierna bryter ned kväveföreningarna alltför snabbt, vilket lukten av ammoniak utvisar. Om värmen i komposten stiger alltför hastigt, måste man få komposten att avbryta sin ammoniakproduktion, så att bakterierna kan bygga upp stabilare kväveföreningar i sitt protein.

Pfeiffers kromatogram – färgade koncentriska mönster på filtrerpapper – utvisar de olika stadierna i jäsningsprocessen: förmultningen, humusbildningen, mineraliseringen; så väl att laboratoriet efter år av arbete kunnat utveckla en biodynamisk kompost-startare, som har en

riktig uppsättning av mikroorganismer och som är avsedd för allmänt bruk. En av Pfeiffers kromatografiska bilder visar, att material från ett tranbärskärr var biologiskt värdelöst, trots att det otroligt nog innehöll 18 procent organiskt material. Vanlig kemisk analys kunde aldrig ha visat detta. En bild erhållen av soltorkad lerjord från Kalifornien gav vid handen att denna visserligen innehöll mineraler men inte hade någon välutvecklad mikroflora och alltså var ofruktbar. Då det inte finns organiskt material i marken, måste växterna dricka alltmer vatten för att motverka överskottet av mineralsalter. Fastän de ser frodiga ut, är de inte längre i balans och därmed inte längre motståndskraftiga mot sjukdomar. Pfeiffers kromatogram har även kunnat ådagalägga, att vissa växter, såsom bönor och gurka, växer bättre om de odlas nära tillsammans, medan andra kombinationer, såsom bönor och fänkål, inte trivs ihop. Vidare berövar på något gåtfullt sätt sådana produkter som äpplen och potatis varandra sina mest livgivande egenskaper.

Det är endast från vår mänskliga, egoistiska synpunkt som ogräset ter sig som ogräs, sade Pfeiffer. Om man betraktade det såsom en fungerande del av naturen, skulle man kunna lära mycket av det. Han påvisade, att en hel grupp av ogräs, däribland syre- och fräkenarter, ger pålitliga indikationer, när jorden blir alltför sur. Maskrosorna, som gräsmatteägarna gräver upp med sådan frenesi, gagnar i själva verket jorden genom att transportera mineraler, särskilt kalcium, från djupare skikt upp till ytan. De kan alltså varna oss om någonting är på tok med jordens liv.

Möjligheterna med Pfeiffers unika testmetoder tedde sig för Sims outtömliga. Dessa metoder kunde användas att fastställa gröningsegenskaperna hos frön. Till exempel var två kromatogram av vete tydligt olika, där det ena vetet odlats med inerta kemikalier och det andra biologiskt. Vidare har man med hans process kunnat ge bindande bevis för att syntetiskt C-vitamin eller askorbinsyra helt skiljer sig från det C-vitamin som naturligt erhålles ur nypon. Det som felas i askorbinsyra har biologiskt värde, ehuru ännu ingen kunnat ange den egentliga orsaken härtill. Sims tog Pfeiffers biodynamiska kompoststartare i bruk och gav sig in på ett affärsföretag. Han förfor med obehandlad spillning så, att mikroorganismerna bröt ned de kemiska föreningarna i denna och satte dem samman till nya och gagneligare. Samtidigt förstördes sjukdomsbärande organismer och ogräsfrön automatiskt genom upphettning till 60 grader Celsius och gjordes skadliga kemikalier biologiskt ofarliga. Komposten vändes från tid till annan. Inom en månad hade den övergått till ett fint, mörkbrunt, luckert, jordartat material, som helt saknade lukten av spillning. Kospillningen hade omvandlats, mirakulöst så att säga, genom den biologiska aktiviteten.

Efterhand som farmarna började köpa Sims' produkt och använda den på sina jordar, lät häpnadsväckande resultat inte vänta på sig. En farmare satte till sin jord drygt ett ton biodynamisk kompost per hektar, utmönstrade alla andra gödningsämnen och även insektsmedel och ersatte ungefär 75 millimeter regn med blott två bevattningar. Efter två år erhöll han den fantastiska majsskörden av 149 hektoliter per hektar, vilket var mer än dubbelt så mycket som uppnått maximum på de kvävegödslade jordarna i Illinois, och 60 ton sockerbetor per hektar. Andra farmare fick lika dramatiska resultat. En journalist skrev att envar, som ville övertyga sig om den biodynamiska kompostens fördelar, endast behövde fara längs en viss väg i Panhandle. Där kunde han från bilen se på ena sidan av vägen en ståtlig majsgröda, som växte på ett kompostbelagt fält, och på den andra sidan några få tärda plantor, som stack upp ur den hårt sammanpackade och spruckna jorden.

I sydvästra delen av det väldiga Texas har Warren Vincent uppmuntrat farmare att odla ris på organiskt sätt för att komma tillrätta med *barnyard grass*², mot vilket man i stor utsträckning använt samma slags växtgifter, med vilka man på ett så förödande sätt avlövat djungel i Vietnam. Vincent uppmanar sina grannar att växelbruka ris och bahiagräs, vilket omvandlar

²Ogräs av antingen släktet *Panicum* eller *Eleusine*. (Övers. anm.)

jorden till mylla, håller ogräset tillbaka och erbjuder utmärkt bete. Den ökade efterfrågan på det från näringssynpunkt överlägsna bruna riset har sporrat dem att även i fortsättningen odla organiskt.

I norra Kalifornien fanns andra pionjärer. Till skillnad från de flesta farmare återställde de fyra bröderna Lundberg till jorden halmen och stubben av sitt ris i stället för att bränna fälten varje år och smutsa ned luften för veckor framöver i hela området. Fastän bröderna Lundberg tillhörde en penningstark sammanslutning, som automatiskt gav dem en marknad för det vita riset och fastän övergången till organiskt jordbruk skulle medföra ytterligare kostnader, handlade de efter vad deras fader lärt dem. Han hade sagt, att varje bonde för att göra skäl för sin lön måste förbättra den jord han brukar och, om möjligt, lämna den åt nästa generation i ett bättre skick än sådan den var när han själv övertog den. Om denna tanke tillämpades över hela världen, skulle den kunna göra vår planet till en Edens lustgård.

Då bröderna Lundberg övergick till organiskt jordbruk, visste de att de hade en svår kamp framför sig. Så beroende av kemikalierna hade de blivit, att övergången föreföll dem en skrämmande uppgift. När risplantorna sättes under vatten, kryper milliontals små, räkliknande djur upp ur marken. De rör upp det fina slammet och hindrar på detta sätt solljuset att nå fröna i vattnet och med sin värme få dem att gro. De livnär sig också på de späda risskotten. Fastän ”räk”-plågan inte är lika svår alla år, brukar farmarna försäkra sig mot alltför stor skadegörelse genom att bespruta plantorna med parathion eller andra bekämpningsmedel. De brukar också behandla plantorna före planteringen med olika kemiska medel för att hindra sjukdomar hos dem. Men användandet av kemikalier slutar inte hör. *Barnyard grass* hålles tillbaka med ett ogräsmedel, risvattenviveln med ett insektsmedel. Kopparsulfat sättes till vattnet för att få bukt med algerna. En kemikalie sprutas på den växande grödan för att hålla myggen tillbaka och förstöra risminerarmalens ägg och larver. Bladflugor och massinvasion av larver, starrgräs och bredbladigt ogräs bekämpas med andra och olika gifter. Kväve tillsättes jorden i form av ammoniumsulfat samt superfosfat för att den skall få forsfor. Järn och zink tillsättes i form av järnsulfat.

Trots allmänt hållna varningar för att överge denna vittförgrenade familj av kemiska produkter beslöt bröderna Lundberg våga ett försök. De skaffade sig tillgång till spillning och komposterade den, innan de använde den på de första 30 hektaren. Deras första skörd uppgick i genomsnitt till 3,7 ton per hektar, vilket är litet i jämförelse med vad det kemiskt behandlade riset avkastar. Det var dock tillräckligt för att vara ekonomiskt görligt på grund av de högre priser det organiskt odlade riset betingade. Detta första experiment gjorde dem övertygade om att de borde övergå helt till organiskt jordbruk. De höll skadedjur tillbaka genom att reglera bevattningen noga och utföra den vid bestämda tider. Genom att så riset på torrmark i stället för i vatten och först därpå sätta risplantorna under vatten, gav de riset lika stor chans som ”räkorna”. För att hindra sjukdomar hos de späda plantorna använde de enbart friska frön, som inte fått kemisk behandling. Genom att de noggrant rensade bort allt ogräs omkring majsplantorna kunde risvattenviveln inte föröka sig. Mineralmalen bemästrade de med fruktbar jord och bevattningsreglering, myggen med en fisk som kallas gambusia och livnär sig på myggelarver och andra oönskade insekter. I likhet med farmarna i sydöstra Texas beslöt bröderna Lundberg att komma till rätta med ogräset genom att växla grödorna: först odla ris och sedan korn, följt av sommarvicker. De plöjde ned risagnarna i jorden i stället för att bränna dem och fylla luften med rök och aska. Stubben och halmen av riset skaffade man undan genom att bevattna fälten direkt efter skörden. Förmultningsprocessen satte då genast in, och jorden fick sin humus tillbaka.

En annan pionjär i Kalifornien är Jack Anderson, som driver sitt jordbruk i Sacramento-dalen och har den enda organiska tomatodlingen med kommersiellt syfte i denna delstat. Liksom bröderna Lundberg har han tvingats lita till sin farmareintuition för att lösa utomordentligt besvärliga problem. Maskarna är tomatodlarens största bekymmer. I Förenta staterna

godtar inte konservindustrin leveranser med större skador än två procent. Nästan alla odlare anser, att dessa villkor kan uppfyllas endast om man använder kemikalier. Anderson trodde dock, att ett iakttagande av de rätta tiderna kunde få avgörande betydelse, eftersom han av erfarenhet visste, att de tomater som plockades före september månad inte angreps av mask. När han handlade efter denna idé, fick han sådan framgång med sina skördar, att han på två år kunde fördubbla avkastningen. Anderson hoppas nu kunna utöka sin produktion för varje kommande år, ehuru han i likhet med bröderna Lundberg och andra som driver jordbruk organiskt står inför ett avsättningsproblem.

Det organiska jordbruket har spridits till uppfödare av mjölkkor och fruktodlare. Bland de senare märkes Ernest Halbleib, som vederlagt den nästan överallt förfäktade tesen, att äppelodlare inte kan få någon framgång utan att använda kemikalier. Hans uppfattning är, att insekterna angriper fruktträdgårdarna just för att visa vilka misstag människorna begår. De blir motståndskraftiga mot insektsmedel, och då en besprutning under växtsäsongen räckte för tio år sedan, måste man numera upprepa den många gånger. För mer än tjugo år sedan reste Halbleib till huvudstaden Washington för att avlägga vittnesbörd om giftbesprutning, giftiga gödningsämnen och fröbetning inför Förenta staternas motsvarighet till vår socialstyrelse, Food and Drug Administration. Ingenting av det han då sade skulle han taga tillbaka idag. Sedan dess har hans fruktodlarkolleger tagit i bruk över fem hundra nya kemikalier att använda på sina träd. Idag finns det inte en enda äppelodlare i hans område som inte är bekymrad över den förgiftade jorden.

Lee Fryer, en jordbruks- och näringskonsulent i huvudstaden Washington, uppger att man i Förenta staterna år 1968 spenderade mer än två miljarder dollar på konstgödsel. Denna summa skulle räcka till att köpa mer än 100 millioner ton av Fletcher Sims' biodynamiska kompost. Om denna mängd lades ut på jorden i kvantiteten två ton per hektar, skulle staten Kalifornien bli helt täckt och skulle tillräckligt mycket ändå finnas kvar för att de sex staterna i New England skulle bli täckta. För samma summa som den amerikanska krigsinsatsen i Vietnam belöpte sig till under några få dagar skulle all jord i Förenta staterna kunna få en årlig behandling. Fryer påpekar, att havstång med framgång kan användas såsom ett naturligt gödnings- och jordförbättringsmedel. På Brittiska öarna har denna möjlighet realiserats av W. A. Stephenson, författare till boken *Seaweed in Agriculture and Horticulture* (Havstång i jordbruket och trädgårdsodlingen). Han har grundat ett lönsamt företag, som över hela världen distribuerar ett gödningsämne i flytande form, som framställs av havstång.

En av de första i Förenta staterna som använde havstång i kommersiellt syfte var Glenn Graber i Hartville i Ohio. Graber odlar grönsaker på 160 hektar av den svartaste, bördigaste torvjorden i landet. Omkring år 1955 märkte Graber, att en skadlig art av nematoder eller "rundmaskar" började uppträda på hans mark och att andra skadedjur, benämnda *bluebottom* fick en stor del av hans egen och grannarnas grödor att vissna. Eftersom hemsökelsen inställde sig vid vissa tider på året, gav man allmänt vädret skulden. Men Graber, som låtit analysera sin jord, varigenom en brist på spårämnen påvisats, började fundera på vad han kunde göra åt saken. Han erfor, att man utträttat underverk med havstång vid Clemsons jordbruks-högskola i Syd-Carolina. Där hade forskarna använt mjöl av havstång och norsktillverkat flytande extrakt av havstång för att åstadkomma ökade skördar av paprika, tomat, soya och limabönor samt ärter. Graber beslöt att följa Glemson-forskarnas exempel, och alltsedan dess har han använt tång, som importerats från Norge i kornform, på sina fält i kvantiteten 250 kilo per hektar och år. Mot slutet av första säsongen märkte han att hälsosamt, grönt mögel höll på att bildas i spåren av hans jordbruksmaskiner, att nematodernas skadegörelse blivit kraftigt reducerad och *bluebottom* utrotats. Sedan dess har han inte lagt ett kilo konstgödsel på sin jord utan helt litat till havstång, bergfosfat från Florida och malen granit från Georgia samt på bakteriernas arbete och skyddssådd, som tillhandahåller kväve. Allteftersom hans jord förbättrades, slutade han att använda insektsmedel och började i stället tillämpa besprutning av

grödan med havstång i flytande form i kvantiteten 30 liter per hektar under hela säsongen. Graber är inte säker på hur den flytande havstången verkar såsom insektsmedel och säger, att ingen ännu forskat på detta område. Han slipper inte helt undan den skadegörelse som uppstår när insekter härjar på grannens mark, men han är säker på att han förlorar bara tio procent av sin lökskörd på grund av vetemyggor, då grannarna förlorar halva sin trots alla insektsmedel de använder. Han är fast övertygad om att friska växter i frisk jord har naturlig motståndskraft mot skadedjur. För att bevisa detta för en besökare tog han denne med sig genom ett fält av frisk och fin persilja. Fältet kryllade av bladflugor, och de svepte ideligen mot deras byxben, men persiljan förblev orörd. Han behöver inte längre använda en tung plog, som måste dragas av två traktorer, för att plöja sin jord. Genom att blott skyddsbeså sina fält med korn och råg inte endast tillför han dem humus och näringsämnen utan gör han det också möjligt för dem att luftas genom växternas starka rötter och de dagmaskar som mikroorganismer som frodas i jorden. Hans förutvarande problem med den torkade jorden har försvunnit som med ett trollslag.

Hans växter är också motståndskraftigare mot frost. Under en särskilt oläglig köldperiod, då kvicksilvret sjönk till -7°C , miste han inte en enda av sina nyligen omplanterade tomat- och paprikaplantor. Men han mindes att de alla dog under samma betingelser på den tid då han använde konstgödsel. Graber yttrar:

Organiskt jordbruk är för mig i huvudsak ett sätt att framställa fullvärdiga, näringsrika livsmedel. Såsom jordbruket vanligen drives idag, väntar bonden tills ett problem inställer sig och försöker avhjälpa det då. Men havstången har en förebyggande verkan, eftersom den ger en fullständig gödning med alla erforderliga spårämnen.

Övriga farmare i Grabers område har ännu inte följt honom och börjat tillämpa vad han kallar den ”rena organiska metoden”, men många av dem har börjat använda havstång och bergsfosfat. De betjänar sig emellertid allttjämt av konstgödsel och kemiska bekämpningsmedel, när de drabbas svårt av skadegörelse. Graber säger, att det går långsamt att lära sig den nya metoden, eftersom den mängd insektsmedel som farmarna behöver beror på hur väl de gött sin jord. Själv har han på tretton år haft endast tre svåra insektsangrepp, av vilka två följde sedan han lagt kalk på fälten, varigenom enligt hans mening jorden bragtes ur balans.

För närvarande är avsättningen av organiskt odlade grönsaker med nödvändighet kostsam, eftersom det finns så få marknader för dem. Graber anser, att den enda möjligheten är att sälja dem genom stora livsmedelsbutikskedjor, som samtycker till att lägga upp organiskt odlade produkter på för dem avsedda, särskilda hyllor i butikerna. I Västtyskland har företaget Latscha Filialbetriebe i Frankfurt varit föregångare med just denna metod. Detta företag är en snabbt växande familjeägd snabbköpskedja med sinne för nyheter och förändringar. Den har infört kyckling, ägg, fruktjuicer, äpplen och frusna färska grönsaker, som garanteras hålla minimala kvantiteter av ”kvarvarande ämnen”, såsom antibiotika, hormoner, bly och hela provkartan av bekämpningsmedel. Alla växtprodukter härrör från jordbruk som drives på organiskt sätt, sådant man utarbetat detta på tyska Statliga institutet för växtskydd i Stuttgart, där man utesluter användandet av artificiella insektsmedel och gödningsämnen.

Latscha säger att priserna på dess kontrollerade produkter i intet fall är högre än femton procent över dem som de icke organiska motsvarigheterna betingar och att företagets juicer och djupfrusna livsmedel försäljes till priser, som understiger mera spridda märkens. Företaget ger ett kooperativt mejeri ett högre pris än det vanliga för mjölk som produceras utan användande av sådana tillsatser som klorerade kolväten och DDT. Fastän detta höjer försäljningspriset i samma mån, har denna intygat hälsosammare mjölk kommit att svara för tio procent av Latschas försäljning, och företagets vinst har stigit över huvud taget, trots en allmän vikande efterfrågan på marknaden.

Med all sin framgång menar dock Glenn Graber, och många andra farmare med honom, att många organiska odlare tenderar att bli alltför mycket ”renhetsivrare” och som sådana stöta

bort de kemiska intressena, som väl skulle kunna överge sitt nuvarande oföränderliga synsätt, om man mötte dem på halva vägen. ”Det är hög tid att de två lägren möts för att söka avgöra vad som är rätt och vad som är fel”, säger Graber. Detta är även dr John Whittakers uppfattning. Denne är veterinär i Springfield i Missouri i Förenta staterna och är redaktör för den djurmedicinska avdelningen i den nya, beaktansvärda tidskriften *Aeres, U.S.A.* Han menar att det som behövs är att lägga en gemensam grund till ett möte mellan organiskt inriktade farmare och sådana som ärligen accepterat vetenskapens förklaringar. Han uttalar:

Å ena sidan måste de kemiskt sinnade människorna sluta att betrakta den naturliga rörelsen som en grupp av små gamla damer, som arbetar i blomsterrabatter. Sanningen är att den nuvarande tekniken inte kan gå en plötslig död till mötes. Det måste ske en sammanjämkning, anpassning, förening av de bägge synsätten. Vi måste lära av varandra.

Tillfrågad om hur tekniken kan bringas i harmoni med naturen, visar Whittaker på framställningen av metallproteinater. I denna har tekniken skaffat fram mineraler, som den fått att ingå i förening med organiskt materia, såsom protein. En av de tydligaste förklaringarna på hur proteinater verkar har givits av Whittakers kollega Philip M. Hinze, som betraktar den fysiska kroppen icke endast som en anhopning av kemikalier utan även såsom ett elektriskt komplex.

Man kan föreställa sig djurkroppen såsom ett mycket komplicerat elektriskt batteri, som inte endast mottar, lagrar och förbrukar elektricitet i kemiskt syfte utan även uppehåller sig självt genom att tillgodogöra sig vitaminer, mineraler, aminosyror och andra ämnen. Kroppen känner igen dessa ämnen, när de inställer sig. Alla organiska ämnen har en elektromotorisk egenskap, som bestämmer om kroppen kan tillgodogöra sig dem. När ett djur behöver ett visst näringsämne, utsändes en signal, som anger att detta skall tagas från föda, som förtärs. Om djuret är friskt och de erforderliga ämnena finns att tillgå, kommer djuret att tillgodogöra sig dem. Tyvärr motsvarar de erforderliga ämnena inte alltid de substanser som anses passa till föda. Exempelvis söker man ofta tillgodose djurkroppens behov av metaller med att ge foder, som innehåller oorganiska former av dessa metaller. Men nu råkar det vara så, att oorganiska former av de från näringsynpunkt väsentliga metallerna har andra elektromotoriska egenskaper än samma metaller har i förening med organiska ämnen, till exempel aminosyror. En gris kan inte äta spik. Den behöver organiskt järn.

Och detsamma gäller jorden. Såsom överodlad, överbevattnad och överbetad innehåller den inte längre de organiska mineral som är nödvändiga för att den skall frambringa god föda i form av växter.

Denna sanning dr Mason Rose insett. Han är rektor för Pacific Institute of Advanced Studies, en av de första läroanstalter i Los Angeles i Kalifornien som brutit sig ur den vid universitetet gängse fackindelningen av vetandet och en av de första som ger undervisning i humusframställning och bakterieuppfödning.

Även andra grupper, som medvetna om att människan har orenat sitt eget bo nu måste städa det, har experimenterat med olika ekologiska jordbruksmetoder. Ett iögonenfallande exempel härpå är New Alchemy Institute (Nya alkemiska institutet), som planerar en rad aktiviteter, bland andra fiskodling, som man kan sköta hemma på bakgårdarna och i så skilda klimat som de i kustprovinserna i Kanada, New Mexico, Kalifornien och Costa Rica. De nya alkemisterna säger sitt trefaldiga mål vara ”Att återställa markens hälsa”, ”Att bevara haven” och ”Att upplysa Jordens förvaltare”. Detsamma har planetens gröna täcke över *terra firma* gjort långt innan människan uppenbarade sig och axlade förvaltarebördan. I den meningen är växterna de äldsta alkemisterna.

K.H.:S FÖRSTA BREV TILL A. O. HUME

Amritsar den 1 november

Bäste herre!

Jag griper de första tillfällena till ledighet för att formellt besvara Ert brev av den 17:e sistlidna och skall nu meddela resultatet av min överläggning med våra chefer rörande det förslag som innehålls däri, varvid jag samtidigt skall försöka besvara alla Era frågor.

Jag skall först tacka Er å hela den avdelnings av vårt brödraskap vägnar, som hyser särskilt intresse för Indiens välfärd, för ett erbjudande om hjälp, om vars betydelse och uppriktighet ingen kan tvivla. Då vi leder vår härkomst genom den indiska civilisationens växlande skeden till ett avlägset förflutet, hyser vi en så djup och lidelsefull kärlek till vårt moderland, att den har överlevat även det vidgande av synsättet och den kosmopolitiserings (ursäkta mig om detta inte är ett vedertaget ord) som våra studier i naturens dolda lagar medfört. Och därför känner jag och varje annan indisk patriot den djupaste tacksamhet för varje vänligt ord som yppas eller vänlig handling utföres för hennes skull.

Föreställ Er då att, emedan vi är övertygade om att Indiens förnedring till stor del beror på att hennes urgamla andlighet förkvävt och att vad det än är, som bidrar till att återupprätta detta högre rättesnöre för tanke och moral, måste vara en förnyande nationell kraft, torde varenda en av oss naturligen och utan anmaning vara böjd för att främja ett Samfund, vars tillämnade bildande just nu dryftas, i synnerhet om det verkligen är menat att bli ett samfund obefläckat av själviska drivkrafter och vars ändamål är att återuppliva forntidens vetenskap och inriktning att återupprätta vårt lands anseende i världen. Tag detta för givet utan vidare bedyranden. Men Ni vet, liksom varje människa som studerat historien, att patrioter förgäves kan driva det egna hjärtat till bristningsgränsen, ifall omständigheterna går emot dem. Det har ibland hänt att ingen mänsklig makt, icke ens det raseri och den kraft som beledsagar den mest högststämnda patriotism, kunnat vända ett järnhårt öde från sin bestämda gång och att nationer slocknat liksom facklor som doppats i vatten i förfallets allt höljande mörker. Vi, som förnimmer vårt lands fall men icke har kraften att genast lyfta det, kan således icke göra som vi vill vare sig med avseende på allmänna ting eller på detta särskilda. Och med beredskapen men icke rätten att möta Era förslag på mer än halva vägen är vi tvungna att säga att den tanke hr Sinnett och Ni själv hyser är delvis ogenomförbar. Det är med ett ord sagt omöjligt för mig själv eller någon broder eller ens en framskriden neofyt att särskilt uppdragas med och avdelas för att bli den anglo-indiska grenens ledare eller förman. Vi vet att det vore en god sak att låta Er och några få av Era utvalda kolleger regelrätt undervisas och få sig fenomenen och dessas förnuftsgrund visade. Ty även om inga fler än Er lilla skara övertygades, vore det likväl en avgjord vinst att få även ett fåtal engelsmän av yppersta kompetens värvade till att studera asiatisk psykologi. Vi är medvetna om detta och mycket mera därtill, följaktligen vägrar vi icke att brevväxla med och hjälpa Er på olika andra sätt. Men vad vi vägrar är att åtaga oss något annat ansvar än denna periodiska korrespondens och hjälp med vårt råd och, i den mån tillfälle därtill yppas, med möjligen synliga bevis som torde förvissa Er om vår närvaro och vårt intresse. Till att "leda" Er skall vi icke samtycka. Hur mycket vi än kan uträtta, kan vi likväl lova endast att ge Er det fulla måttet av Er förtjänst. Förtjäna mycket, och vi skall visa oss vara hederliga gäldenärer; litet, och Ni behöver vänta Er blott en ersättning för utlägg. Detta är inga satser, som bara hämtats ur en skolgosses skrivbok, även om det låter så, utan den tafatta formuleringen av vår ordens lag, och denna kan vi inte överträda. Vi är ytterligt obekanta med västerländska, i synnerhet engelska tänke- och handlingssätt, så att, om vi blandade oss i en dylik organisation, Ni finna alla Era fasta vanor och traditioner oupphörligt skära sig, om icke mot själva de nya strävandena, så åtminstone mot sätten för deras förverkligande, sådana vi skulle föreslå dem. Jag har bett hr Sinnett att göra

utkastet till en plan innefattande era gemensamma tankar att framläggas för våra chefer, eftersom detta synes vara den kortaste vägen till att nå fram till en ömsesidig överenskommelse. Under vår ”ledning” skulle er filial inte kunna leva, då ni ej är människor som alls kan ledas i detta avseende. Därför skulle Samfundet bli för tidigt fött och misslyckat, se lika avvikande ut som en parisisk kalesch dragen av ett par indiska grymtoxar eller kameler. Ni ber oss att undervisa Er i den sanna vetenskapen, den ockulta sidan av den kända naturen: och detta tror Ni kunna göras lika lätt som Ni beder, Ni synes icke inse de oerhörda svårigheter som är förbundna med meddelandet av även de första grunderna i *vår* vetenskap till dem som skolats i *er* vetenskaps bekanta metoder. Ni inser ej att ju mer Ni har av den enda, desto mindre förmögen är Ni att intuitivt fatta den andra, ty en människa kan tänka endast i sina invanda spår, och såvida hon inte har modet att fylla igen dessa och göra sig nya, måste hon med nödvändighet följa de gamla banorna. Tillåt mig att ge några exempel.

I enlighet med den exakta moderna vetenskapen torde Ni definiera blott en enda kosmisk energi och icke se någon skillnad mellan den energi som förbrukas av den resande som tränger undan den buske, som hindrar honom på hans vandring, och den vetenskaplige experimentator som förbrukar samma mängd energi, då han sätter en pendel i rörelse! Det gör vi. Ty vi vet att det är en himmelsvid skillnad mellan de två. Den ene skingrar eller sprider kraften gagnlöst, den andre samlar och lagrar den. Och sök vänligen här förstå att jag inte avser den relativa nyttan mellan de två, vilket man kunde förmoda; utan blott faktum att det i ena fallet finns bara en rå kraft, som kastas ut utan att beledsagas av andlig dynamik av högre slag och att det i andra fallet finns just denna. Betrakta mig nu icke såsom oklar metafysiker. Den tanke jag önskar förmedla är att resultatet av den högsta intellektuella verksamhet i den vetenskapligt arbetande hjärnan blir att det utvecklas ett slags sublimerad andlig energi, som i den kosmiska verkan frambringar obegränsade resultat, medan däremot den automatiskt verkande hjärnan innehåller eller lagrar i sig endast ett visst kvantum av rå kraft, som är till intet gagn för individen eller mänskligheten. Människohjärnan alstrar outtömligt av naturens låga, råa energi kosmisk kraft av den mest förfinade kvalitet, och den fullständiga adepten har gjort sig till ett centrum, ur vilket potentialer utstrålar, som frambringar samband efter samband för framtida eoner. Detta är nyckeln till mysteriet hur han är i stånd att kasta in och materialisera i synliga världen de former som hans föreställningsförmåga byggt av trög, kosmisk materia i den osynliga världen. Adepten skapar intet nytt utan bara använder och handhar material, som naturen håller i beredskap omkring honom; ett material som genom evigheter genomgått alla former; han har blott att välja den han vill och återkalla denna till objektiv tillvaro. Skulle detta icke för någon av era ”lärda” biologer låta som en galnings dröm?

Ni säger att det inte finns många vetenskapsgrenar, som Ni inte är mer eller mindre bekant med, och att Ni tror Er uträdda något gott efter att ha förvärvat ställningen att göra detta efter långa år av studier. Utan tvivel är det så. Men tillåter Ni mig att ännu tydligare ange skillnaden mellan den fysiska – av blott artighet så kallad exakta – vetenskapens och den metafysiska vetenskapens arbetsätt? Eftersom de senare icke kan sannas inför en blandad publik, tilläggs dem som Ni vet av hr Tyndall poesins fiktioner, varemot den av verkligheten bestämda, faktavetenskapen är ytterligt prosaisk. För oss, stackars okända filantroper är det nu så att intet faktum av någondera av dessa vetenskaper är intressant annat än genom graden av sin potential för *moraliska* resultat och efter måttet av sin användbarhet för mänskligheten. Och vad kan i sin stolta avskildhet vara till större ytterlighet likgiltig för alla och allt eller mera förbunden med intet annat än de själviska fordringarna för sitt framåtskridande än denna materialistiska och verklighetsbestämda faktavetenskap? Får jag då icke fråga, utan att beskyllas för en fåfäng ”uppvisning av vetenskap”, vad Faradays, Tyndalls och andras lagar har med människokärleken att göra i sina abstrakta samband med mänskligheten såsom ett oupplösligt helt betraktad? Vad bryr de sig om MÄNNISKAN såsom en isolerad atom av denna stora och harmoniska Helhet, även om de ibland kan vara av praktisk nytta för henne?

Den kosmiska energin är något evigt och aldrig upphörande, materien är oförstörbar, och där står de vetenskapliga *fakta*. Betvivla dem och ni är en okunnig stackare; förneka dem och ni är en farlig galning, en bigott person; förege er att kunna förbättra teorierna och ni är en oförskämd charlatan. Och likväl har dessa vetenskapliga fakta aldrig medfört något bevis för experimentatorernas värld för att naturen medvetet föredrar att materien är oförstörbar i organiska i stället för i oorganiska former och att hon arbetar sakta men oupphörligt mot förverkligandet av detta mål – utvecklandet av medvetet liv ur trög materia. Därav deras okunnighet om den kosmiska energins skingrande och förtätning i sina metafysiska aspekter; deras meningsskiljaktigheter rörande Darwins teorier; deras ovisshet om graden av medvetet liv i de skilda elementen och såsom en nödvändig följd därav deras hånfulla förkastelse av varje fenomen utanför de tillstånd de själva angivit och själva tanken på att världar av halvt intelligenta om icke intellektuella krafter verkar i naturens dolda vrår. För att ge Er ännu ett praktiskt exempel, ser vi en väldig skillnad mellan kvaliteterna av två lika mängder energi förbrukade av två människor, varav den ena, låt oss antaga det, är på väg till sitt dagliga stilla arbete och den andra i färd med att ange en medvarelse på polisstationen, medan vetenskapsmännen inte ser någon skillnad. Och vi – icke de – ser en skillnad till arten mellan den energi som rör sig i vinden och den som yttrar sig i ett snurrande hjul. Och varför det? Därför att människans varje tanke, efter att ha utvecklats, övergår till den inre världen och blir ett aktivt väsen genom att förbinda sig – sammansmälta, kunde vi säga – med en elemental, det vill säga med en av de halvt intelligenta krafter som tillhör rikena. Den överlever såsom en aktiv intelligens, en tankens skapelse, en längre eller kortare tid i enlighet med den ursprungliga intensiteten i den hjärnverksamhet som alstrade den. Sålunda vidmakthålles en god tanke såsom en verksam, välgörande kraft; en ond tanke såsom en fördärvlig demon. Och så befolkar människan beständigt sin ström i rymden med en egen värld, full med avkomlingarna av hennes hugskott, begär, impulser och lidelser, en ström som återverkar på varje känslig eller nervorganisation som kommer i kontakt med den efter måttet av dess dynamiska intensitet. Buddhisterna kallar denna hennes ”skandha”, hinduerna ger den namnet ”karma”. Adepten utvecklar dessa former medvetet, andra kastar dem ur sig omedvetet.

För att nå framgång och bevara sin kraft måste adepten leva i enslighet och mer eller mindre inom sin egen själ. Ännu mindre uppfattar vetenskapen att den byggande myran, det flitiga biet, den bobyggande fågeln var och en på sitt ödmjuka sätt samlar lika mycken kosmisk energi i sin potentiella form som en Haydn, en Platon eller en bonde som plöjer sin fåra gör på sitt sätt, medan däremot jägaren, som dödar viltbrådet för nöje eller vinning, eller positivisten, som brukar sitt intellekt för att bevisa att $+x + = -1$, slösar och skingrar energin icke i mindre grad än tigern, som störtar på sitt rov. Dessa alla plundrar naturen i stället för att berika henne och kommer alla att ställas till ansvar för det efter måttet av sin intelligens.

Den exakta experimentella vetenskapen har ingenting att göra med sedlighet, dygd, människokärlek, kan därför inte göra något anspråk på vår hjälp, förrän den förenar sig med metafysiken. Men då hon är en kylig klassifikation av fakta som finns utanför människan, före och efter henne, upphör för oss området för hennes gagnande verksamhet vid den yttre gränsen för dessa fakta; och vilka slutsatser som än kan dragas och vilka resultat som än kan erhållas för mänskligheten av det material som vinnes med hennes metoder, därom bryr hon sig föga. Eftersom vår sfär ligger helt och hållet utanför hennes – liksom Uranus’ bana ligger utanför jordens – vägrar vi alltså bestämt att låta oss sönderbråkas på något hjul av hennes konstruktion. Värmet är för henne bara ett rörelsesätt och rörelsen alstrar värme, men varför det snurrande hjulets mekaniska rörelse skulle metafysiskt vara av högre värde än det värme, till vilket den gradvis förvandlas, återstår henne att upptäcka. De medeltida teosofernas filosofiska men transcendentala (därför absurda?) begrepp om att det mänskliga arbetets utveckling med bistånd av människans oavbrutna upptäckter slutligen en dag måste nå sin höjdpunkt i en process, vilken efterliknande solenergin – i dennas egenskap av direkt drivkraft – skall

resultera i att näringsrik föda utvecklas ur oorganisk materia – är otänkbar för vetenskapsmännen. Om solen, vårt planetsystems närande fader, i morgon dag skulle kläcka fram granitkycklingar ur ett stenblock ”under vittnesgilla förhållanden”, skulle de (vetenskapsmännen) godtaga det såsom ett vetenskapligt faktum, utan att spilla någon beklagan över att fåglarna inte var levande, så att de kunnat nära de hungrande och svältande. Men låt en *shaberon* taga sig över Himalaya under en hungersnöd och mångdubbla rissäckarna åt de försmäktande massorna – såsom han skulle kunna göra – och era domare och skatteindrivare skulle troligen sätta honom i fängelse för att få honom att bekänna ur vilket magasin han stulit. Detta är den exakta vetenskapen och er verklighetsbundna värld. Men även om Ni, som Ni säger, tagit djupt intryck av den omätliga omfattningen av världens okunnighet, som ni träffande betecknar såsom ”ett fåtal påtagliga fakta, hopsamlade och grovt generaliserade, och en teknisk jargong uppfunnen för att dölja människans okunnighet om allt det som ligger bakom dessa fakta”; och även om Ni talar om Er tro på naturens ändlösa möjligheter – är Ni likväl nöjd med att ägna Ert liv åt ett arbete, som främjar bara denna samma exakta vetenskap. Ni vållar ett slöseri med kosmisk energi som kunde mätas tonvis för att samla knappast mer än några uns i era volymer – bildligt talat. Och trots Era intuitiva förnimmelser av naturens gränslösa vidder, intar Ni den hållningen att, såvida en i den hemliga kunskapen bevandrad icke på Ert embryoniska Samfund slösar en energi, som han utan att röra sig ur fläcken kan på användbart vis sprida bland miljoner, Ni skall med Era stora naturkrafter vägra att räcka mänskligheten en hjälpande hand genom att inleda arbetet på egen hand och lita till att tiden och den stora Lagen belönar Er för Er möda.

Bland Era åtskilliga frågor skall vi först, om Ni tillåter, behandla den rörande ”Brödraskapets” förmenta oförmåga att ”lämna något spår i världshistorien”. De borde, anser Ni, med sina utomordentliga gåvor ha kunnat ”i sina skolor samla ett betydande antal av de mera upplysta andarna inom varje ras”. Hur vet Ni att de inte lämnat något dylikt spår? Är Ni bekant med deras ansträngningar, framgångar och misslyckanden? Har Ni något vittnesbås, dit Ni kunnat kalla dem? Hur skulle Er värld kunna samla bevis rörande de mäns göranden och låtanden som träget hållit varje dörr stängd, genom vilken de nyfikna kunnat spionera på dem? Första villkoret för deras framgång var att man aldrig skulle kunna upptäcka dem eller lägga hinder i deras väg. Vad de har uträttat vet de. Allt det, som de utomstående kunnat uppfatta, var resultat, vilkas orsaker var dolda. Att förklara dessa resultat har människor i skilda tidsåldrar uttänkt teorier om ”gudars”, särskild försyns, ödets ingripande eller himlakropparnas välgörande eller skadliga inflytande. Det fanns aldrig en tid inom eller före den så kallade historiska perioden, då våra föregångare inte formade skeendet och ”gjorde historia”, de fakta som senare och undantagslöst förvrängdes av ”historiker” att passa samtidens fördomar. Är Ni alldeles viss om att de synliga hjältegestalterna i de i tur och ordning följande dramerna ofta icke var annat än deras marionetter? Vi har aldrig påstått oss kunna draga nationerna en masse till den eller den krisen emot den allmänna driften av världens kosmiska relationer. Cyklerna måste genomlöpa sina varv. Perioder av intellektuellt och sedligt ljus och mörker växlar liksom dag och natt. De större och mindre yugaerna måste fullborda sitt lopp enligt tingens fastställda ordning. Och vi, som själva bäres framåt på den väldiga flodvägen, kan jämka på och rikta blott några av dess mindre strömmar. Om vi ägt den makt inbillningen tillägger en personlig gud och världsalltets orubbliga lagar varit blotta leksaker i våra händer, skulle vi sannerligen kunna ha skapat betingelser, som hade förvandlat denna jord till ett Arkadien för upphöjda själar. Men eftersom vi måst verka i enlighet med en orubblig Lag, vars skapelser vi själva är, har vi måst göra vad vi kunnat och vara tacksamma därför. Det har funnits tider, då ett ”betydande antal av de upplysta andarna” undervisades i våra skolor. Dylika tider fanns i Indien, Persien, Egypten, Grekland och Rom. Men, såsom jag anmärkte i ett brev till hr Sinnett, adepten är blomman av sin tidsålder, och jämförelsevis få framträder någonsin i ett enda århundrade. Jorden är slagfältet för moraliska likaväl som fysiska krafter.

Eggade av de råa energier, som utgår från den lägre gruppen av eteriska agenter, tenderar de stormande djuriska lidelserna alltid att kväva det andliga livet.

Vad annat kan man vänta av människor, som är så nära släkt med det lägre rike, ur vilket de utvecklats? Visserligen minskar vårt antal just nu, men så är det därför att vi ju tillhör människosläktet, är underkastade dess cykliska impuls och oförmögna att vända denna tillbaka på dess väg. Kan ni vända Ganga eller Brahmaputra tillbaka till dess källor? Kan ni ens dämna den, så att dess upptornade vågor ej svämmas över sina bräddar? Nej, men ni kan leda strömmen delvis i kanaler och nyttiggöra dess vattenkraft för mänsklighetens bästa. Vi kan inte heller hejda världen från att gå i sin bestämda bana, men vi kan likväl avleda något av dess energi i nyttiga kanaler. Tänk Er oss som halvgudar, och min förklaring skall inte tillfredsställa Er. Betrakta oss som vanliga människor – kanske något visare såsom resultat av särskilt studium – och det borde besvara Er invändning.

”Vad gott”, säger Ni, kan komma mina medmänniskor och mig själv (de två är oskiljaktiga) till del genom dessa ockulta vetenskaper?” När de infödda ser att engelsmännen, och till på köpet några högre ämbetsmän i Indien, börjar visa intresse för deras fäderneärvda vetenskap och filosofier, skall de själva öppet ägna sig åt dessas studium. Och när de kommer till insikt om att de gamla ”gudomliga” fenomenen icke var några *underverk*, utan vetenskapliga verkningar, skall *vidskepseln* avtaga. Sålunda skall det största onda, som nu förtrycker den indiska civilisationen och fördröjer dess pånyttfödelse, med tiden försvinna. Den tendens, som för närvarande råder i utbildningen, är att göra dem till materialister och att utrota andligheten. Med en rätt insikt om vad deras förfäder menade med sina skrifter och läror skulle utbildningen bli en välsignelse, då den nu däremot ofta är en förbannelse. För närvarande betraktar både de olärda och lärda infödda engelsmännen såsom alltför fördomsfulla, på grund av dessas kristna religion och moderna vetenskap, för att idas förstå dem och deras traditioner. De hatar och misstror varandra. Denna förändrade inställning gentemot den äldre filosofin skulle påverka de infödda furstarna och rika männen att inrätta normalskolor för utbildning av panditer, och gamla handskrifter, som hittills varit begravda undan europeernas åtkomst, skulle ånyo komma i dagen och med dem nyckeln till mycket av det som under tidsåldrar varit dolt för folkets förståelse och som era skeptiska sanskritister inte ids, era religiösa missionärer inte *vågar*, förstå. Vetenskapen skulle vinna mycket, mänskligheten allt. Under Anglo-indiska teosofiska samfundets stimulans skulle vi med tiden kunna få se en ny guldålder för sanskritlitteraturen blomstra. En dylik rörelse skulle vinna hemmaregeringens fulla gillande liksom den skulle verka förebyggande mot missnöje och europeiska sanskritisters sympati, vilka i sina meningsskiljaktigheter behöver hjälp av infödda panditer, som nu är utom deras räckhåll i det tillstånd av ömsesidigt missförstånd som för närvarande råder. De ber redan nu om dylik hjälp. I denna stund är två bildade hinduer från Bombay Max Müller behjälplig, och en ung pandit från Gujerat, en medlem av T.S., bistår prof. Monier-Williams i Oxford och bor hos honom. De två förra är materialister och gör skada; den senare kan ensam uträtta blott föga, eftersom den man han betjänar är en fördomsfull kristen.

Om vi kastar en blick på Ceylon, ser vi de lärdaste prästerna samlas under Teosofiska samfundets ledning i en ny exeges av buddhistisk filosofi och i Galle den 15 september en sekulär teosofisk skola öppnas för undervisning av singalesisk ungdom med närvaro av över 300 studerande: ett exempel som strax skall efterföljas på tre andra orter på denna ö. Om T. S., såsom det ”för närvarande är konstituerat” verkligen inte har någon ”verklig livskraft” och likväl på sitt oanspråkslösa sätt gjort så mycken praktisk nytta, hur mycket större resultat kan då inte förväntas av ett samfund organiserat enligt den bättre plan Ni skulle kunna föreslå!

Samma orsaker, som gör hinduns sinne mer materialistiskt, påverkar likaledes allt västerländskt tänkande. Utbildningen sätter skepticismen i högsätet men andligheten i fängelse. Ni kan uträtta ofantligt gott genom att hjälpa till med att ge de västerländska folken en säker grund, på vilken de kan återuppbygga sin sönderfallande tro. Vad de behöver är de bevis som

den asiatiska psykologin ensam lämnar. Ge dessa, och ni skall skänka lycka åt tusenden. Den blinda trons tidsålder är över, forskningens är inne. Forskning, som endast avslöjar villfarelsen utan att upptäcka något, på vilket själen kan bygga, avlar blott bildstormare. På grund av själva sin förstörelselusta kan bildstormen ingenting ge, endast riva ner. Men människan kan inte låta nöja sig med blotta förnekelsen. Agnosticismen är bara en tillfällig halt.

Detta är rätta stunden att taga ledningen av den återinträdande impulsen, som snart måste komma och som vill driva tidevarvet till ateismens ytterlighet eller draga det tillbaka till prästvældets ytterlighet, om det inte ledes till ariernas ursprungliga och själen tillfredsställande filosofi. Den som iakttar vad som i dag pågår å ena sidan hos katolikerna, som kläcker underverk lika snabbt som termiterna sina avkommor, å andra sidan hos fritänkarna, som omvänder massor till agnostiker, skall se åt vilket håll det bär. Vårt tidevarv frossar på fenomen. Samma märkliga händelser, som spiritualisterna åberopar såsom bevis mot dogmerna om evig fördömelse och försoning, får katolikerna i svärmar att anföra såsom de starkaste bevis för sin tro på mirakler. Skeptikerna gör narr av båda. Alla är blinda och ingen finns att leda dem. Ni och Era kolleger kan hjälpa med att tillhandahålla det material som behövs för en universell religionsfilosofi, ointaglig för vetenskapens stormanlopp, då den själv är den absoluta vetenskapens sista ord och en religion som i sanning är värd detta namn, emedan den omfattar den fysiska människans förhållande till den psykiska människan och dessa bådas förhållande till allt som är över och under dem. Är icke detta värt en liten uppoffring? Och om Ni, efter att ha tänkt på saken, skulle besluta att inträda på denna nya bana, låt det bli känt att Ert sällskap inte är någon mirakelmånglande eller middagätande klubb, ej heller särskilt inriktat på studiet av fenomen. Dess huvudsyfte är att utrota gängse vidskepelse och skepticism och att ur forntida, länge förseglade källor framdraga bevis för att människan kan skapa sitt eget framtida öde och komma till visshet om att hon kan leva efter detta om hon bara vill och att alla "fenomen" endast är manifestationer av naturlagar, som det är varje intelligent varelses plikt att söka fatta. Ni har personligen ägnat många år åt ett välvilligt uttänkt och samvetsgrant utfört arbete. Ge Era medväsen halva den uppmärksamhet, ni skänkt Era "små fåglar", och Ni skall avrunda ett gagnarikt liv med ett stort och ädelt arbete.

Uppriktigt Er vän

Not

Detta brev är det första brev K.H. skrev till A.O. Hume; året var 1880. Stora delar av detta brev återgavs av A.P. Sinnett i hans året därpå utgivna bok, *The Occult World*. I svensk översättning av Victor Pfeiff utkom denna bok under titeln *Den dolda världen* år 1887.

OM A-, B- OCH C-INFLYTANDEN

Del I

Det är nödvändigt för var och en att ofta tänka på vad han själv förstår av meningen med detta lärosystem. Vad innebär denna lära? Vad handlar den om? Varför är det till exempel nödvändigt att kämpa med identifieringar, med negativa tillstånd, med inbillning, med krav på hänsyn, med självrättfärdigande och andra slag av mekaniskt ljugande, med mekaniskt prat och så vidare? Varför bör man iakttaga och bryta ner buffertar eller märka mekaniska inställningar eller upptäcka bilder av sig själv? Varför måste man kämpa med den falska personligheten i alla dess obehagliga yttringar? Varför skall det vara nödvändigt att idka själverinring?

Först och främst måste man förstå att detta system utgör ett organiskt helt. Det räcker inte att plocka ut en liten del av det utan förbindelse med det hela. Det räcker inte, eftersom meningen med hela läran avspeglas i varje dess del, och för att uppfatta meningen med varje dess del – såsom till exempel vad den säger om självrättfärdigande – är det nödvändigt att ha något begrepp om helheten. Att bara säga för sig själv, ”jag måste iakttaga självrättfärdigande hos mig själv och försöka hejda det”, kanske inte är meningslöst, om man gör det uppriktigt, och det kan visa något hos en som man icke insett, men det kan likväl bli en mekanisk handling, det vill säga en handling som utföres utan medveten avsikt.

Begrunda för ett ögonblick vad det betyder att detta system är ett organiskt helt. Meningen med detta arbete såsom ett helt och de besläktade meningar, som härleds från den allmänna meningen ända ner till de minsta meningarna, står alla i ett samband med och inom varandra. Dess organisation liknar varje levande tings organisation, såsom kroppens. I kroppen är de minsta delarna förenade till att bilda större delar, och dessa till att utgöra kroppen såsom en helhet. Allt är förbundet med och hänger samman med allt annat.

Kunskap om detta system förutsätter kunskap om detaljerna *och* delarna *och* helheten; och om detta system inte vore organiskt i den ovan förklarade innebörden, vore detta omöjligt. Människor säger ofta om en eller annan detalj i detta system: ”Å, det där liknar något jag läst i en bok” eller ”Å, det där liknar vad den och den lär eller vad den eller den filosofin eller religionen säger” etc. etc. Det är alldeles riktigt att man, om man läser litteratur av visst slag, kan finna något yttrande här och var som påminner om detta arbete. Men allt detta är brottstycken. Det är bara lösa delar, som inte står i något organiserat förhållande till någon helhet, och då de i och för sig själva är skilda från denna, är de obrukbara. Antag att någon i en gammal bok råkar på yttrandet, ”människan sover”. Han skulle då för ett ögonblick kunna inbilla sig att han i denna bok funnit systemet, men om han ser efter närmare, inser han att detta yttrande står ensamt, saknar ett sammanhang och alltså inte står i något organiskt förhållande till andra ideer. Och om han jämför denna enskilda utsaga med allt det andra som detta arbete säger om sömnen och uppvaknandet, om olika medvetenhetstillstånd, om den mekaniska och den medvetna delen av mänskligheten och om allt som man måste göra för att vakna ur sömnen, inser han att den som skrev denna bok bara hade hört något sägas men inte hade någon verklig kunskap om saken. Vad är då *verklig* kunskap för något?

Verklig kunskap innebär en kunskap om delen i *relation*, i förhållande, till helheten – det vill säga verklig kunskap är i denna bemärkelse relativ. Detta är den verkliga innebörden av relativitetens princip från detta system betraktad. En enkel förklaring av vad som menas är följande: En människa kanske vet allt om den lilla by hon bor i men ingenting om den närmaste staden eller det landskap eller det land hon bor i eller om andra länder eller världen i stort. Hon har ingen relativ kunskap och kan därför varken se något i dess rätta proportion eller ha större kunskap. Detta är mycket viktigt att förstå. Genom att ha verklig kunskap – det vill säga relativ kunskap – kan människan låta sin kunskap växa på rätt sätt, annars blir det bara ensidigt med allt det dåliga som följer därav, vilket i dag är mer uppenbart än någonsin tidigare.

Låt oss nu tillämpa det sagda på vilken del av arbetet som helst. Låt oss taga exemplet

självrättfärdigande. Som ni vet, sägs det i samband med det praktiska arbetet med en själv att det är nödvändigt att iakttaga själv rättfärdigandet. Men om en människa icke inser varför hon borde iakttaga själv rättfärdigandet hos sig själv och arbeta emot det, så försöker hon göra något som inte har någon mening för henne utan något som hon bara tillsagts att göra. Om så är fallet, arbetar hon på det mest yttre sätt som är möjligt. Vad hon då gör är ytligt, egentligen inte förbundet med henne genom någon inre mening. Att arbeta på detta sätt är föga annat än att ge arbetet blotta läpparnas bekännelse. Och än värre är att hon kan göra det för att vinna något slags förtjänst av att bara säga att hon arbetar, i synnerhet om hon talar om det. Och hon inser ej att det är just själv rättfärdigandet, som ligger till grund för denna behagliga känsla av att äga förtjänst, som bara stärker den falska personligheten och inte har något verkligt eller äkta i sig. Ni förstår nu varför det i början av denna kommentar sades att det är nödvändigt för envar att själv tänka på vad denna undervisning har för mening. Om han inte gör det, så gör han allt på ett oklart, yttre sätt, utan att inse eller förstå vad det hela handlar om och utan att ha någon kraft för arbetet. Mening ger kraft, och ju mer mening detta arbete har för er, desto mer påverkar det er känslomässigt och desto mer kraft får ni av det. Ty det är av känslöcentrets uppvaknande, som den större kraften vinnas.

Låt oss nu börja med vad detta arbete har för mening i den största skalan. Låt oss så att säga börja från toppen. Vad menas med detta arbete? Ni har allt hört talas om att det finns två alldeles olika slags inflytanden i livet, vilka i detta system kallas A-inflytanden och B-inflytanden. A-inflytanden bildas av mekaniska livet. De uppstår inom den mekaniska mänsklighetens liv ur intresset för att driva affärer, tjäna pengar, idka vetenskap, idrott, politik, ur intressen för erövringar, intriger, brott, makt, rikedom, samhällsställning, prakt och ägodelar och ur alla de nödvändiga intressena för föda, kläder, bostad, lag, ordning och så vidare. Man behöver bara slå upp en tidning för att se vad A-inflytanden är för något och förstå hur de bildas i mekaniska livet och uppstår inom mänsklighetens liv. Alla dessa intressen utvecklar personligheten och med tiden uppstår ur personligheten, i synnerhet falska personligheten, andra intressen, som ingår i mänsklighetens liv och som återigen är A-inflytanden. Men det finns i livet också inflytanden av ett helt annat slag, vilka i detta system kallas B-inflytanden. De uppstår inte ur mekaniska livet. Deras ursprung är ett annat. De har ingenting att göra med affärer, penningförvärv, politik, idrott eller dylikt. De kommer utifrån det mekaniska livets krets. I alla epoker, vid alla tider kan vi finna tecken på deras existens i en viss kategori av litteratur, i vissa religiösa ideer, i många gamla skrifter, i läror som bevarats till vår tid ofta i en maskerad form, i allegorier, i sagor och liknande. Det är en mycket överraskande upplevelse för den som blivit förtrogen med detta arbetes ideer och börjat förstå något av dess verkliga innebörd att slå upp en bok, skriven kanske för tusen eller två tusen år sedan eller mera, och däri finna något yttrande, som så att säga talar om ”rena arbetet”. Vad är förklaringen till detta? Varför finns det en sådan väldig bakgrund till ideerna i detta system? Vad betyder det? Till att börja med betyder det att detta system för arbete som vi studerar inte är något nytt. Det är inte något nytt i den bemärkelse att det inte är något som en människa vilken som helst nyligen hittat på och kokat ihop genom sitt eget tänkande, liksom någon av de nutida psykologiska teorier som är på modet ett slag och sedan glöms bort. Det system vi studerar är framställningen i en till vår tid anpassad form av något som man för länge sedan förstod och lärde ut om människan och hennes inre möjligheter. Man har förstått det och lärt ut det inte bara sedan begynnelsen av den kända historien, som är blott en liten del av mänsklighetens hela historia, utan långt dessförinnan och som nått oss endast i form av legender, myter och allegorier. Samma lära har alltid givits, men den har givits i olika yttre former, i olika klädnader allt enligt omständigheterna och enligt karaktären av det folk eller den ras som mottog den. Den har förändrats endast med avseende på folkets allmänna tillstånd – det vill säga dess nivå av vara och djupet av dess sömn gentemot de yttre sinnenas föremål och därav dess möjligheter med avseende på medvetandets utveckling.

Alla de spår, som kan skönjas i historien, rörande idén att människan är förmögen att uppnå något av omätligt värde, en oerhörd skatt, genom inre arbete med sig själv, utgör tillsammans det som i detta system kallas B-inflytanden. Eftersom de inte har med det mekaniska livet att göra, är deras tillvaro i livet oförklarlig, såvida vi ej förstår att de är väsentliga för mänskligheten – om nu mänskligheten inte vill totalt förgås i hat och förstörelse, vilket är en möjlighet som ligger oss närmare nu än någonsin tillförne. I nästa kommentar skall jag tala om källan till B-inflytandenas uppkomst i ljuset av de ideer som detta system lär. Men om någon önskar ett tydligt exempel på B-inflytanden som nu finns i livet, kan han till exempel taga Nya Testamentet eller snarare de fyra evangelierna, som ensamma innehåller Kristi lära, och låt honom då fästa sig bara vid det som nedtecknats såsom varande Kristi egna ord. Det blir då tydligt för honom att de ideer, som innehålls i dessa ord, inte liknar de föreställningar som tillhör A-inflytanden – som kommer till synes i tidningarna – och uppenbart handlar om något annat än det mekaniska livets vanliga mål och intressen, även om de på något svårbestämt sätt förhåller sig till dessa. Låt honom bara begrunda att han får veta att han skall kämpa mot hatet och skåda in i sig själv och se vad han är för något.

Så långt har vi sett att detta system för arbete är en organisk helhet och att varje del och detalj av det, såsom den del som handlar om självrättfärdigande, hänger samman med ideer som alltid funnits och utlärts vid alla tider. Dessa ideer och läror är alltid desamma. De handlar alltid om livets förvandling. De handlar inte om mekaniska livet och de intressen som har med detta att göra, utan om förvandlingen av *en själv* i förhållande till allt som händer en varje dag i livet, i ljuset av en helt ny uppsättning ideer och helt nya mål och helt nya ansträngningar. Och när ni börjar försöka göra allt detta, minns då att ni börjar göra något som alltid de fått undervisning om som är i stånd att förstå och att meningen med det ni gör är så stor, så djup, så beständig att, även om ni fångar bara en glimt av det, era känslor vaknar och ni ser liksom blyxtbelyst vad som menas med att värdera arbetet och vad som menas med högre intellekt och vad som menas med mänsklighetens sömn.

Del II

Förra gången talades om två tydligt skilda slags inflytanden i livet, kallade A- och B-inflytanden. I denna kommentar, varav denna är andra delen, talar vi om behovet av att förbinda varje del eller detalj av systemet med hela meningen. För att ni skall få kraft till arbetet måste det ni gör, när ni arbetar med er själva, ha mening, och ju mer mening systemet leder till er – det vill säga, ju mer det betyder för er och ju mer värderingen av det växer – desto mer kraft får ni av det. Om ni inte värderar det, om ni tycker om att tvivla på det, om ni egentligen aldrig tänker på det och inte försöker se dess betydelse allt mer eftersom tiden går, genom att arbeta både med kunskapen och med varat, så kommer det ni gör i samband med arbetet att sakna mening och kraft för er. Ni vet att när något har en intensiv mening för er, alstrar det kraft inom er, och om det har liten eller ingen mening, så blir det heller ingen kraft av det.

Nu talar vi om den allmänna meningen med detta arbete – det vill säga, i den högsta skalan. I samband därmed är det nu nödvändigt att tala om källan till B-inflytandena. Såsom sades i Del I, uppstår B-inflytandena icke inom mekaniska livet såsom A-inflytandena gör. Deras ursprung ligger utanför det mekaniska livet. I själva verket finns deras källa i C-inflytandena. Vad betyder detta?

Som ni vet står enligt den lära, som är knuten till detta arbete, människorna inte alla på samma nivå. Människorna är indelade i olika kategorier. Det finns flera olika slag av människor. Det finns först den mekaniska mänsklighetens krets, såsom den kallas, där människor nr 1, nr 2 och nr 3 lever. Det är människor, hos vilka huvudsakligen ett centrum brukas – instinkt- och rörelsecentret hos människa nr 1, känslacentret hos människa nr 2 och tankecentret hos människa nr 3. Eftersom dessa instinkt- och rörelsemänniskor, känslomänniskor

och tankemänniskor huvudsakligen är ”ett-centrum-människor”, ser de allt olika i förhållande till varandra, var och en från sitt centrum. De utgör tillsammans den mekaniska mänsklig-
hetens krets, som kännetecknas av att de människor som hör till denna utgår från våld och inte
förstår vare sig sig själva eller varandra. Den kallas ibland ”språkförbistringens” krets eller
Babel, där missförstånd, gräl, kamp, förföljelse, krig av alla slag alltid måste existera utan att
leda till något bättre. Därefter följer en mellersta krets, som utgöres av människor nr 4. Denna
krets uppstår inte i mekaniska livet utan såsom resultat av arbete. Människa nr 4 är utvecklad i
alla de vanliga centren, så hon är inte ensidig, och kallas därför ”balanserad människa”. Män-
niskor nr 4 börjar kunna förstå varandra och börjar övervinna våldet inom sig. Sedan kommer
den medvetna mänsklighetens krets, som utgöres av människor nr 5, människor nr 6 och
människor nr 7. Det är människor, som förstår varandra, som inte bygger sitt liv på våld och
som är utvecklade inte bara i de vanliga centren utan även har förmågan att vara mer eller
mindre medvetna i *högre känslocentret* och *högre tankecentret*. Dessa högre centra överför
inflytanden, vilka mekaniska mänskligheten – det vill säga sovande mänskligheten – är
okänsliga för eller snarare inte kan ”höra”. Det är från den medvetna mänsklighetens krets,
som B-inflytandena härrör. Men där uppstår de inte som B-inflytanden, utan som C-
inflytanden. Det är först när de sprids i det mekaniska livet, som de blir B-inflytanden. Så sker
eftersom de såsom C-inflytanden icke kan existera i det mekaniska livet, utan förändras och
förvanskas, så att de bara ungefärligen liknar sin ursprungliga form. Liksom de ideer och
känslor, som hör till högre centra, inte kan uppfattas eller förstås av det ”formativa centret”,
så kan medveten undervisning inte existera av sig själv på det mekaniska livets område. Men
den kan hållas vid liv och överföras genom skolor, som *står i omedelbar förbindelse* med
människor, som nått den grad av medvetenhetsutveckling som hör till den medvetna
mänsklighetens krets. I dessa skolor kan C-inflytanden existera och överföras muntligt – det
vill säga genom muntlig undervisning – från en individ som förstår till en annan som börjar
förstå och sedan till en annan som ännu inte förstår. Denna *kedja* måste finnas. Och i ett dylikt
fall kan dessa inflytanden överföras muntligt såsom C-inflytanden, överförda från en individ
till en annan.

Låt oss taga evangelierna till exempel. Såsom sades i första delen av kommentaren om A-,
B- och C-inflytandena, är evangelierna ett exempel på B-inflytanden. Folk ställer ofta frågor
av detta slag: ”Varför är evangelierna exempel på B-inflytanden? Visst var Kristus en med-
veten människa? Varför är då evangelierna inte exempel på C-inflytanden?” Vi måste minnas
att evangelierna uppstod långt efter Kristi död – mellan femtio och hundra år efteråt. Man vet
inte alls med säkerhet vilka som skrev dem. Det är oriktigt antaga att de bara är uppteckningar
författade på ort och ställe av ögonvittnen. Till exempel Lukas åhörde aldrig Kristus. Han var
lärjunge till Paulus, som naturligtvis aldrig åhörde Kristus och som trätade med skolan i Jeru-
salem och tydligen erhöll sin undervisning i någon skola nära Damaskus. Men det är onödigt
att gå in på historiska frågor. Ni behöver bara läsa evangelierna för att inse att det sägs att
Kristus undervisade sina lärjungar enskilt och yttrade bara en mindre del för folket och då
nästan alltid i liknelser. I Matteusevangeliet, efter framställandet av liknelsen om sänings-
mannen, sägs att lärjungarna frågade Kristus varför han talade till folket i liknelser: ”Han
svarade och sade: ’Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke
givet. Ty den som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men den som icke
har, från honom skall tagas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de
med seende ögon intet se och med hörande öron intet höra och intet heller förstå.’” Matt.
13:11-13

Himmelriket är den medvetna mänsklighetens krets. Det betyder kretsen av dem som ut-
vecklats bortom våldet, av dem vilkas kunskap är praktisk – vilket betyder: *vad de vet, vill de
och gör de även* – av dem som förstår varandra, emedan de talar ett gemensamt språk – (och
låt oss minnas att vi, i detta arbete, lär oss ett gemensamt språk). Alla vet och känner att det

måste finnas någon plats, något samhälle, några slags varelser, som lever utan ömsesidigt våld, klander, ogillande eller hat. Jag skall i detta sammanhang anföra något ur den islamiska esoteriska litteraturen. En lärjunge kom till Muhammed för att få undervisning. Muhammed frågade: ”Vilken är grunden till din tro och verkligheten av din förståelse av den?” Lärjungen svarade: ”Jag har sett himmelen och helvetet tre gånger i en syn. I helvetet angrep var och en sin nästa. I himmelen gästade de varandra.” Muhammed sade: ”Du har sett rätt.”

Jag har i denna kommentar nu sagt tillräckligt för att visa er vad som är den yttersta meningen med arbetet. Envar som vill kan läsa och tänka själv om liknelserna i evangelierna rörande Himmelriket – det vill säga den medvetna mänsklighetens krets. Dessa liknelser ter sig märkvärdiga, när man tänker på dem i arbetets ljus. För arbetet är det nödvändigt att förstå de brottstycken av undervisning som ges i evangelierna. Det blir då möjligt att förstå varför det i detta system sägs att det vi söker över alla ting är Ljus – och ljus betyder *medvetenhet*. Vi söker leva mera medvetet och bli mer medvetna. Vi lever i mörker på grund av bristen på ljus – medvetenhetens ljus – och vi söker i detta arbete ljus över oss själva. Allt som detta system säger om arbete med en själv – om självverinring, om kampen med negativa känslor, om krav på hänsyn, om självkräftfärdigande och så vidare har såsom sitt yttersta mål att göra människan mer medveten – att låta *ljuset gry hos henne*. Och det är något mycket märkligt, detta *ljus*. Det är att först bli mer medveten om sig själv och sedan mer medveten om andra. Det är en underlig upplevelse. Med detta menar jag att den riktning, i vilken arbetet leder en genom ökande medvetenhet, ökande ljus, inte alls är den riktning, man kanske inbillar sig såsom sovande, såsom kännande bara den vanliga medvetenheten – det vill säga de två medvetenhetstillstånd som mänskligheten lever i. Att bli mer medveten om sig själv är en underlig upplevelse. Att bli medveten om andra är lika underligt och rent av underligare. Det liv man lever med lidelser och svartsjuka, gemenhet, ogillande och hat blir ytterligt löjligt. Man undrar faktiskt vad i all världen man gjort hela sitt liv. Har jag varit galen? frågar man sig. Ja, det har man. I den djupa sömn, vi lever i, såsom det ter sig i himmelrikets ljus, är vi alla ytterligt galna och vet inte vad vi gör. Arbetet börjar lära oss vad vi skall göra. Att vakna – det är målet för detta arbete. Och för en människa, som vaknar om så bara för ett enda som arbetet lär, betyder det att hon inte längre är densamma. Det är på detta sätt arbetet förändrar oss. Men arbetet kan inte förändra någon, om han inte känner meningen med det. Man kan känna arbetets mening först genom en annan, men den tid kommer, då man måste känna den genom en själv. Och då blir varje enskild del av arbetet levande för en, eftersom man ser det som en lärobok, en bruksanvisning, en plan, en karta och en kompass, som man måste följa, om man vill vakna till ett annorlunda liv och ett annorlunda sätt att leva på denna jord. Tag helt enkelt denna enda anvisning: *bli inte identifierad*. Följ denna anvisning. Följ den ända till slutet och se vad som händer och vilka förändringar som sker hos er och vad för slags ljus som börjar nå er. Men om arbetet egentligen inte har någon mening för er, och om livets mening alltid är mycket större och mycket verkligare än arbetets mening, så kan det aldrig bli någon förändring hos er och kommer ni att känna till bara de känslor som finns i mekaniska livet och kommer ni att finnas kvar i mekaniska livets krets, i den krets där det råder förvirring och misshälligheter och gräl och besvikelser och klagomål och krig.

MÄNNISKAN ÄR INTE EN ENHET, UTAN EN MÅNGFALD

(1) Om en människa fattar sig själv såsom en enda, kan ingen kamp uppstå hos henne. Om ingen kamp uppstår hos henne, kan hon inte förändras.

Varför är det så?

(2) Om en människa antar att det finns bara ett enda hos henne som handlar, tänker och känner – det vill säga ett enda ”jag” – så kan hon inte förstå att det måste finnas ett som befäller och ett annat som lyder.

Detta betyder att om människan betraktar sig såsom en enhet, kan ingenting förändras hos

henne. Arbetet säger: ”Om en människa inte delar sig i två, kan hon inte förflytta sig varifrån hon är i sig själv” – det vill säga, kan hon inte bli annorlunda i sig själv.

(3) Om en människa är så hypnotiserad och därför sover så djupt att hon tror sig vara *en enda*, kan hon inte mottaga arbetets ideer. Vilket är ändamålet med arbetets praktiska sida – det vill säga de ideer och anvisningar som givits rörande *arbetet med en själv*? Ändamålet är att få en människa att arbeta med sig själv genom att dela sig i en arbetssida och en mekanisk sida – det vill säga att iakttaga sig själv ur den synvinkel som arbetets ideer erbjuder. I detta fall betraktar iakttagaren det iakttagna. Sålunda blir en människa två – en iakttagare och ett iakttaget.

(4) Om en människa tror att hon är en enda och en enhet och att det alltid är samma jag som handlar och tänker och gör, hur kan hon då iakttaga sig själv? Hon kan det inte, emedan hon inbillar sig vara en enda och hon därför inte har något att iakttaga om sig själv. I ett dylikt fall tror människan ofta att iakttagelse betyder iakttagelse av något utanför henne – av bussar, gator, människor, naturen osv. Men själviakttagelse utföres inte genom de yttre sinnen, vilka visar bara det som icke är *det egna självet* – det vill säga yttervärlden.

(5) Om arbetet inte sätts i gång hos människan genom ett iakttagande jag, så kan ingenting förändras hos henne. Iakttagande jaget är mer inre än livet sådant hon uppfattar det genom sinnen. Men om iakttagande jaget inte får stöd genom en till visst djup gående, oavbruten och ständigt förnyad förståelse av *arbetet*, försvagas det och bleknar bort under påfrestningen av de yttre livsomständigheterna – då finner människan sig helt enkelt vara tillbaka i mekaniska livet, och om detta mekaniska liv då gynnar hennes själviska intressen, så lider hon inte därav.

(6) Att upprätta iakttagande jaget är att göra något mer inre hos människan, så att detta kan iakttaga något mer yttre *hos henne* (yttre icke i betydelsen av livet i yttervärlden, utan i hennes *inre*, i hennes personlighet, i Johansson, om hon heter Johansson). Om detta iakttagande jag inte upprättas – det vill säga, om en människa inte vill iakttaga sig själv (och ”sig själv” betyder inte något av det liv som hon uppfattar genom sina yttre sinnen, såsom hennes hem, ägodelar, pengar, mat, trädgård, affärer, samhällsställning, härstamning, kläder osv.) – om hon inte kan börja denna inre handling, kan ingenting förändras *i hennes inre*. Hon förblir då *den-samma*.

(7) Efter en lång tid i arbetet börjar det inre system, som utgår från frivillig själviakttagelse – det vill säga utförd av ett frivilligt iakttagande jag – att handla och styra den mekaniska människan. Det gör detta genom att samla runt sig i personligheten alla skenjag, som vill och kan arbeta. Detta stadium är vice förvaltarens. Om detta vidmakthålles trots frestelser, börjar något mycket märkligt att hända. På detta första stadium av arbetet visar sig frestelser helt och hållet i kampen mot tvivel, illasinnade tolkningar, förtal, skrupler, felfinneri, ställandet av krav och så vidare, ty några andra frestelser finns inte för oss på detta stadium. Det är här människan först måste frestas för att duga till ytterligare uppvaknande. Iakttagande jaget samlar omkring sig skenjag, som kan arbeta och som förstår arbetet. De bildar en liten grupp, som måste kämpa och strida inte bara med falska personligheten utan också med det outvecklade väsendet. Om vice förvaltaren trots ideliga misslyckanden blir stark nog, nalkas förvaltaren. Förvaltaren hör till något *högre än* människan. Den kommer först i glimtar, och ofta när den nalkas, har människan stora svårigheter antingen i det yttre eller i kamp med negativa tillstånd i form av sjukdom eller dylikt. Förvaltaren kommer från ett högre tillstånd. För att så att säga taga emot förvaltaren måste människan genomgå en förvandling, en nyordning av sitt intellekt eller rent av sina hjärnceller. Men detta sker alltid på det sätt som är det bästa för individen och kan denne uthärda. Arbetet däri består i att komma i förbindelse med högre centra. Men dessa arbetar på sitt eget sätt, varför det måste ske förändringar i människan. En människa kan inte själv genomföra dessa förändringar, ty hon vet intet om de nya förbindelser som är nödvändiga. Det är genom hennes eget arbete och vice förvaltarens kamp inom henne, som de

åstadkoms – det vill säga, det som försöker inträda i henne ovanifrån åstadkommer människan, när betingelserna är de rätta. När människan väl gjort detta, är hon en annan. Hennes jagförnimmelse är en annan. Hennes ideer och tankar, hennes sätt att reflektera och handla är annorlunda. Hon har genomgått den självutveckling som legat potentiell hos henne. Hon är ”född på nytt”, som uttrycket i evangelierna lyder.

Men ingenting av detta är möjligt, såvida människan inte börjar med att upprätta det *iakttagande jaget* och har hjälp av arbetet, genom sin egen förståelse av det, vilket betyder att det samlas andra skenjag runt det iakttagande jaget, så att det bildas en liten grupp av arbetsvilliga skenjag i hennes inre livs kaos, en grupp som kallas ”vice förvaltaren”.

Men om människan framhärdar i vanföreställningen att hon är *en enda* och kan vara bara *en enda* och att det alltid är bara *en enda* som handlar, känner, tänker, talar osv. hos henne, så är det naturligtvis omöjligt att förverkliga något av det ovan sagda.

Nicoll, ss. 29–38.

KARMA YOGA

Karma yoga är vetenskapen om handlande med icke-identifiering. Denna formulering måste alla minnas. Den får inte förvanskas till ”vetenskapen om handlande utan identifiering”. Det väsentliga i karma yogas idé är att möta obehagliga händelser med samma jämnmod som behagliga. Detta är att öva karma yoga. Då söker man inte att alltid undvika obehagligheter, såsom människor vanligen gör. Livet måste mötas med icke-identifiering. När detta är möjligt, blir mekaniska livet ens lärare. I ingen annan mening kan detta liv bli en lärare, ty fattat såsom det är i sig självt, är det meningslöst, men fattat såsom en övning blir det en lärare. Det är inte livet i sig som är en lärare, utan ens sätt att förhålla sig till det genom icke-identifiering, som gör det till en lärare. Intet kan förändra *varat* så mycket som denna övning – nämligen att taga emot livets obehagligheter såsom tillfällen att öva. Och allt som påverkar varat ökar genast vår kraft. Att fatta livet med icke-identifiering betyder inte att handla tomt, det betyder att handla från en verklig grund, från ett mål och från förståelsen av arbetets ideer och mening.

Det är omöjligt att förstå mekaniska livet enligt dess egna bestämmningar. Fattat i och för sig självt är detta liv en jättelik röra. Något måste föras in i livet, ett system av ideer, såsom arbetet, för att det skall få någon mening. Karma yoga gav livet en mening. Men i sig själv var den inte tillräcklig. Alla arbetets ideer är nödvändiga för att livet skall *förvandlas* till att ha en mening för en själv.

Hur kan en människa finna sin egen mening?

Envar har fötts in i världen med, såsom arbetet framställer det, en läxa att lära, en uppgift att utföra vad avser honom själv, och om han inte börjar se denna, blir hans liv verkligen meningslöst. Vi måste minnas något som vi alla har glömt. Livet är mycket kort; vi förlorar oss själva alltför tidigt i livet. Driv inte! Ta tag i er själva och fråga: ”Vad är det jag håller på med? Vart är jag på väg?” Tänk på vad ni måste göra, innan det är för sent, tänk på vad som är viktigt för er att arbeta med! Envar måste urskilja hos sig själv vad han skall arbeta med, hans skäl till att leva detta liv. Människan föds på denna planet med en inre uppgift, och livet är så ordnat att han inte kan finna sig själv och sin mening genom livet enbart, utan bara genom att se vad hans inre uppgift är. Arbetet säger att envar föds in i och befinner sig i just de bästa omständigheterna vad gäller hans uppgift och att om en människa möter detta arbete, är hans betingelser just de bästa för arbetets ändamål. Men naturligtvis tror envar att, vore han blott i andra omständigheter, allt vore enkelt. Så är icke fallet. Födelsen beror på ödet, inte på slumpen, och allt öde har med en själv och ens möjliga utveckling att göra. Man måste arbeta mot de omständigheter, vari man befinner sig. Att födas fattig medför svårigheter och att födas rik medför svårigheter. Såsom livet är, går det alltid åt ett annat håll än vi väntar oss, och allt går så att säga kors och tvärs. Om livet självt vore sitt eget ändamål, skulle det inte

vara så. Men när vi tänker på vårt liv från utgångspunkten att vi själva och alla andra människor har något särskilt att förstå och förvandla, förändras tillvarons hela mening. Livet är mycket kort – ett ögonblick eller så av förvirring och röra – men också i detta är det genom arbetets inverkan möjligt att fånga en glimt av vad det är man skall arbeta med och vad ens tillvaro här verkligen betyder. Om en människa verkligen känner, förnimmer och tillämpar arbetet, låter detta henne se vad det är hon skall göra, vilken läxa hon har att lära, vad det är hos henne själv som hon först och främst skall förstå och förvandla. Detta kallas främsta särdrag. Men en människa kan inte nå fram till den inre förnimmelsen av sitt främsta särdrag, förrän hon är redo för det. Alla hennes särskilda iakttagelser och mål med avseende på hennes eget arbete med sig själv förenas stegvis och visar henne, om hon utför dem ärligt, vad det är hon skall arbeta mot och gör tydligt för henne varför hon är nere här på jorden. Detta är att finna sin mening eller snarare meningen med ens tillvaro. Men det är gagnlöst att sträva efter att finna sitt främsta särdrag direkt. Man måste alldeles uppriktigt alltid börja arbeta med något annat man iakttagit och ärligt försöka ändra det. Det händer ofta att människor ärligt får en känsla för arbetet men aldrig tänker på att ärligt utgå från något de iakttar hos sig själva och arbeta med det. De vill ha allt på en gång och utan att betala.

Men om ni får en känsla av börja få vetskap om ert främsta särdrag och verkligen vill veta vad det är, kan ni få glimtar av det. Ibland kan man se främsta särdrag hos andra. Ställ er själva frågan: ”Vad är det hos denna människa som skulle göra henne annorlunda, om det förändrades?” Ibland är det möjligt att se detta hos någon annan. Och om ni bara kan se hur ni alltid haft fel i ert eget liv, hur ni alltid reagerat på samma sätt under vissa omständigheter, om ni plötsligt får en glimt av detta, så kan ni skaffa er ett mål, som ofrånkomligen leder er till främsta särdrag. Ni skall då finna att det är något som ni alltid vetat om och anat men aldrig riktigt känt igen såsom just detta. Kanske ni ser det liksom blixtbelyst för ett ögonblick och tänker: ”Så det var ändå detta. Det har varit detta hela tiden.” Ni har alltid vetat det men inte gissat att det var detta som skulle ändras. Och då inser ni att ni kan ändra också annat, om ni kan ändra just detta. Efter denna första glimt kanske ni inte kan se det igen för en tid. Sedan får ni syn på det igen. Det är den axel runt vilken er personlighet snurrar, och det är den felaktiga axeln, så att ni inte kan finna er själva, om ni inte bygger upp något bakom er personlighet. Men om ni kan få någon kraft av det verkliga jaget att göra sig gällande mot främsta särdrag, så skall ni inse vad det är som gör ert liv avigt. Och om ni känner att upptäckten av detta är den verkliga meningen med ert liv, så kan livet aldrig bli meningslöst.

Rätt och orätt

Det är svårt för människor, i synnerhet människor som kristalliserat i sin uppfattning om rätt och orätt, att förstå att det inte finns något absolut rätt och orätt, utan att rätt och orätt är relativa. Folk blir stötta när de får höra detta, i synnerhet folk som är fåfänga nog att tro sig ha rätt. Rätt och orätt beror på en tredje faktor. Sådana som de är i sig själva, är de bara motsatser som tar ut varandra. Den tredje faktorn är *målet*. Om ni befinner er i London och ert mål är att resa till Edinburgh, så är det rätt att resa norrut och orätt att resa söderut. Men om ert mål är att resa till Brighton, är det rätt att resa söderut och orätt att resa norrut. Men folk tycker om att höra att det alltid är rätt att göra det ena eller det andra – till exempel att resa norrut – och alltid orätt att resa söderut. Dyliga orubbliga föreställningar behärskar många människor och gör deras utveckling om intet. Den allmänna formuleringen av rätt och orätt i arbetet är att allt som väcker oss är rätt. Men denna formulering förutsätter åtskillig förståelse.

Själverinring

Folk tänker då och då på själverinring men gör den inte. Det är nödvändigt att hejda kedjan av automatiska associationer varje dag. Detta kan man göra med ett *inre stopp* – det vill säga stoppa allt, alla tankar osv. Detta är själverinringens begynnelse. Men, som sagt, folk *tänker*

då och då på att minnas sig själva men *gör* det aldrig. För att minnas sig själv måste man stoppa allt och höja sig upp till en fullständig tystnad och fullständig avsaknad av all vanlig självuppfattning. Detta tar en liten stund. Men de flesta kan inte unna sig ens en minut för att göra det, eftersom de är slavar under sin maskin, så att de är bundna och klistrade vid det oupphörliga och värdelösa skvalet av mekaniska tankar, mekaniska känslor, ältandet av gamla oförrätter osv. Det är stor synd och skam, i synnerhet i dag, när det yttre livets hypnos är så stark att folk tänker sådana tankar som att kriget skall göra allt bättre, att folk inte ger sig själva den första medvetna chocken. Hjälps kan nå en människa bara såsom resultat av denna chock. Den kan inte nå henne i strömmen av personliga tankar, bekymmer och känslor. Hjälps, som kommer från högre centra, kan inte nå det andra medvetenhetstillståndet. Den kan nå bara fram till tredje medvetenhetstillståndet. I dag, när så många är hypnotiserade av kriget, finns mer kraft tillgänglig i världen än vid andra tider för dem som söker den, om de bara kan nå den. Men man kan inte nå den genom associationstänkande, som bara håller kvar människan på samma nivå, som om hon sade gång på gång: "Jag måste hoppa", utan att inse att hon verkligen måste hoppa, om hon vill nå en högre nivå. Det är meningslöst att säga: "Jag måste minnas mig själv." Ni måste minnas er själva på riktigt.

Nicoll, ss. 88–90.

Noter

Vad som menas med "den första medvetna chocken" förklaras i *Fjärde vägen* av P.D. Ouspensky, kapitel IX.

Med "andra medvetenhetstillståndet" menas det tillstånd av relativ omedvetenhet människan befinner sig i, när hon visserligen inte fysiologiskt sett sover, men väl psykologiskt sett, alltså när hon inte är självmedveten. Med "tredje medvetenhetstillståndet" menas tillståndet av självmedvetenhet. Med "första medvetenhetstillståndet" menas fysiologiska sömnen.

Det krig, som dr Nicoll syftar på, är andra världskriget, som rasade vid den tid han höll dessa föredrag sommaren 1941.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2017 – år 68 Aqu.
och tackar hjärtligast för allt det stöd som influtit.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se
Alla böcker och skrifter beställs hos:

**Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde**

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditonsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!